

Manifestet
for et
socialistisk Danmark

Indhold

Indledning

Det kapitalistiske samfund

Kapitalismens og imperialismens verden i dag

Den nuværende historiske epoke:

Imperialismens og revolutionernes epoke

Imperialismen

Socialisme og kommunisme

Socialismens historiske erfaringer

Vejen til socialismen – og revolutionen i dag

Det klassesdelte Danmark

Det socialistiske Danmark

Arbejderklassens kommunistiske parti

De to linjer i arbejderbevægelsen

Manifestet for et socialistisk Danmark

blev vedtaget som principprogram

for Arbejderpartiet Kommunisterne

på dets stiftende kongres

22.-24. april 2000.

© Foreningen Oktober Forlag 2000

Eget Tryk.

ISBN 87-90609-05-8

Manifestet **for et** **socialistisk Danmark**

Ved indgangen til det 21. århundrede er det kapitalistiske og imperialistiske system enerådende i verden. Alligevel kan dette århundrede blive det, der ser imperialismens fald. For det kapitalistiske og imperialistiske system er stødt på sine historiske udviklingsgrænser. Det er ude af stand til at sikre menneskeheden fred og fremgang. Aldrig har der været større forskel mellem rige og fattige. Det er modent til revolutionær forandring.

Derfor kan det 21. århundrede også blive socialismens århundrede. Det århundrede, hvor arbejderklassens kamp for at skabe et socialistisk samfund virkeliggøres.

Det danske samfund står over for store historiske forandringer.

Det har bevæget sig en lang vej fra det unge borgerlige samfund, der rystede feudalismens, adelsmagtens og enevældens åg af sig, til det ældede kapitalistiske samfund af i dag. Et rigt lille imperialistisk land, der ikke er i stand til at sikre virkelig velfærd og fremgang for arbejderne og det

store flertal, og hvor den herskende klasse i sin jagt på profit har solgt den nationale uafhængighed og muligheden for en selvstændig udvikling, og tilmed gjort landet til ny deltager i de imperialistiske røverkrige.

Et forsvindende mindretal af befolkningen, klassen af kapitalister, med monopolkapitalen som det ledende lag, har indrettet samfundet og hele samfundslivet, så det tjener jagten på stadig større profit, på tilvækst af kapital. Det er dette - og ikke samfundets, ikke menneskenes, ikke arbejderne eller det store flertals interesser og behov - der står i centrum og er bestemmende.

Den herskende klasse har ført det danske samfund ind i en udviklingsmæssig blindgyde.

Arbejderklassen er den eneste sociale kraft i dette ældede kapitalistiske samfund, som har nøglen til en anden og bedre fremtid, som kan realisere sit mål og programmet for et socialistisk Danmark.

Det kapitalistiske samfund

Også det nutidige kapitalistiske samfund er klassesamfund, der bygger på menneskets udbytning og undertrykkelse af mennesket. I alle udviklede kapitalistiske samfund udgør arbejderklassen langt den største klasse. Den vokser til stadighed, også på verdensplan.

Kampen mellem arbejdere og kapitalister, mellem disse to hovedklasser i verden, og i alle lande i verden af i dag, højtudviklede som tilbagestående, udgør hoveddrivkraften i samfundsudviklingen.

Varen dominerer alt i det kapitalistiske samfund. Alt drejer sig om produktion og salg af varer for at skaffe profit til kapitalisterne, den klasse, der ejer eller kontrollerer produktionsmidlerne. Alt er varer. Den menneskelige arbejdskraft er en vare. Ikke bare materielle produkter, også kultur og videnskab er vare. Det menneskelige intellekt er en vare, en genstand for køb og salg i global målestok. Og mennesket selv, og alle menneskelige egenskaber og funktioner, er blevet til varer, til *big business*. Det menneskelige køn er en vare. Menneskealdrene er varer. Privatlivet, hjem og fritid, er varer. Natur er forretning. De bedste hjerner handles, menneskekroppen omsættes i sexindustrien, selv menneskets organer er genstand for køb og salg. Børn er blevet til en industri og eksportvare. Ungdom og alderdom en profitabel. Formuer vindes på både sygdom og sundhed. Drømmen om lykke er forvandlet til et lotteri. Livet selv - menneskets, dyrenes og planternes gener - patenteres. Og døden er lukrativ. Menneskeliv er billige. Krige giver formidable afkast.

Alt, også alle forbindelser mellem menneskene, alle menneskelige relationer, er gennemtrængt og gennemsyret af varen, af køb og salg, af kampen om profit.

Og intet, absolut intet, er helligt for kapitalen; intet menneskeligt, ingen menneskelige værdier.

Alt er genstand for en stadig mere intens global kapitalistisk konkurrencekamp, og der er ingen forbrydelse, kapitalisten viger af vejen for, når han ser mulighed for at høste maksimal profit.

Det skyldes, at den kapitalistiske produktions mål ikke er at tilfredsstille menneskenes stadig voksende behov, hele samfundets behov, men alene at sikre en stadig voksende kapitaltilvækst, stadig større profit.

Kapitalisten af i dag er en del af et internationalt jetset, som lever et liv i ufattelig luksus og betragter hele verden som deres ejendom, som deres dagligstue og udfoldelsesområde.

Nutidens arbejder må stadig, dag ud og dag ind, sælge sin arbejdskraft til dagsprisen på arbejdsmarkedet i en stadig hårdere konkurrence om job, i en evig frygt for arbejdsløshed og invaliderende ulykke, for at ende som en af 'samfundets tabere', blandt de overflødige, de 'udstødte'. Besidder han eller hun en smule 'personlig ejendom', i kraft af lån og gældsætning, på afbetaling, strækker den ikke langt. Der kan være meget kort mellem at klare sig - og stå med ingenting overhovedet.

Hele livet igennem, så længe han eller hun kan det, skal arbejderen stå til rådighed for kapitalen, i industri, transport, handel, omsætning, eller service, inden for de tæt sammenfildrede kapitalistiske sektorer, den private eller den offentlige.

Han og hun må bestandig omstille sig, omskole sig, uddanne sig til igen og igen at sælge sin arbejdskraft. Gennem livet vil han eller hun normalt have mange forskellige job - og ende med at blive kasseret som ubrugelig, mens de velhavende åbenlyst kan sny-

de, stjæle og bedrage, med få eller ingen følger for dem selv personligt.

Arbejdet under kapitalismen er en plage. Forbandet - og samtidig uundværligt, for det er en ulykke at miste det, at træde ind i arbejdsløshedshærens rækker. Forbandet - fordi det er berøvet for mening, for fabriksarbejderen er simpelthen et vedhæng til sin maskine, kontoristen til sin computer, kassedamen til kassen, buschaufføren til sit rat, og fastfood-arbejderen til burgeren og smilet. Det er hårdt, nedslidende, stressende, man skal stadig løbe hurtigere. Den ideelle arbejder for

kapitalisten har en 20-årigs krop og en 40-årigs erfaring.

Det kapitalistiske samfunds svikmølle, dens hurtige omsætning og forbrug af mennesker, knuser millioner af skæbner. Alligevel er det fra arbejderklassen, håbet for det menneskelige samfund kommer. Den bærer på den solidaritet og de menneskelige værdier, som det ny samfund skal opbygges på.

Arbejderen har, mere end nogensinde, kun sine lænker at tabe - og, i bogstaveligste forstand, en verden at vinde, ved en socialistisk revolution.

Kapitalismens og imperialismens verden i dag

Som FN ved indgangen til vores århundrede officielt fastslog *'koncentreres magten og velstanden hos en eksklusiv gruppe af personer, nationer og koncerner, mens resten marginaliseres'*.

Et fåtalligt, hyperrigt borgerskab af dollarmillionærer og -milliardærer, nogle få hundrede gigantiske koncerner og transnationale selskaber og nogle få håndfulde rige imperialistiske lande besidder hovedparten af de samlede værdier i de enkelte lande og i verden som helhed.

Verdens tre rigeste privatpersoner ejer lige så meget som verdens 35 fattigste lande og deres 600 millioner indbyggere tilsammen. Hundredtusinder, eller tilmed millioner af mennesker, i forskellige lande slider for det samme multinationale selskab og dets aktionærer. Nogle få imperialistiske stormagter, med USA i spidsen, dikterer international lov og ret, behersker verdens øvrige folk og nationer og råder uindskrænket over krig og fred.

Kløften mellem rige og fattige mennesker og kløften mellem rige og fattige lande vokser bestandig, og i hurtigt tempo. De rige bliver rigere, de fattige fattigere, både mennesker og lande. Den sociale, indkomstmæssige og velstandsmæssige polarisering bliver større. Klasseforskellene er mere omfattende og har aldrig været tydeligere end nu. Den globale udbytning er vokset til uhørte dimensioner.

Aldrig har rigdommen i verden været større - og aldrig har fattigdommen og elendigheden været det heller. Massearbejdsløsheden er permanent og bliver stadig mere omfattende på verdensplan. Hundreder af millioner mennesker kan ikke få arbejde. Under de stadig tilbagevendende økonomiske kriser udstødes enorme menneskemasser som nye dele af 'overskudsbefolkningen' til et liv på eksistensminimum. Den utrolige teknologiske udvikling på

alle felter, udviklingen af den tekniske og videnskabelige revolution, som er en forudsætning for den kapitalistiske produktionsmåde, fører til, at arbejdsløsheden stiger, udbytningen øges. De nye landvindinger bliver ikke eller kun i begrænset omfang stillet til rådighed for flertallet af menneskene.

Sult og kronisk underernæring er vilkårene for hundreder af millioner - mens der er mad nok. Verdens samlede fødevarerproduktion kan for længst mætte alle munde, der kan bygges gode huse og byer nok - men en stor del af verdens befolkning mangler de mest elementære fornødenheder og må leve en tilværelse på eller under eksistensminimum, stuvet sammen i stadig voksende millionbyer, i dårlige og usunde boliger, ejet af spekulanter, mens landområderne tømmes og landbrugsproduktionen intensiveres med ensporet drift, der udrydder regnskove og forvandler have og søer til ødelagte giftpøler.

Banale sygdomme, som let kan kureres, kræver årligt millioner af menneskeliv, smitsomme epidemier, miljøforgiftning og arbejdsulykker andre millioner - mens den moderne lægevidenskab aldrig har haft større evne til at helbrede næsten alt, og den moderne teknologi aldrig har haft større evne til at forebygge ulykker og katastrofer.

Forbrydelse og kriminalitet har antaget et enormt omfang. Prostitution og sexhandel, organiseret narkohandel og narkodød er international forretning og en side af den globale elendighed.

Alt dette er fattigdommens og nødens masseofre, blot nogle af imperialismens ofre.

Moderne menneskehandel, legal og illegal eksport af arbejdskraft og menneskemateriale til sexindustrien, har antaget et gigantisk omfang.

Også to verdenskrige - foreløbig - og de talløse mindre krige, som konstant

bryder ud, har imperialismen på sin masseordkonto. Og verden ser stadig nye folkedrab, nye folkefordrivelser, nye flygtningestrømme. Militærudgifterne andrager mere end den samlede indkomst for halvdelen af klodens befolkning. For en brøkdel af disse kunne der skaffes adgang for alle til primær sundhedstjeneste, herunder vaccination af alle børn, fejl- og underernæring kunne afskaffes, og rent drikkevand sikres til alle. For en anden brøkdel kunne den udbredte analfabetisme blandt voksne elimineres, alle børn kunne sikres grundskoleuddannelse og kvinderne sikres samme uddannelsesniveau som mændene.

Fattigdommen, nøden, den sociale og menneskelige elendighed kunne fjernes. Krigene kunne bringes til ophør. Verdensomspændende miljøkatastrofer som den globale opvarmning kunne undgås. De mere begrænsede lokale miljøkatastrofer, som bliver stadig hyppigere, kunne forhindres. Ødelagte balancer kunne genoprettes, rovdriften stoppes.

Alle de videnskabelige, teknologiske og civilisatoriske forudsætninger for en bæredygtig og holdbar udvikling for hele vores planet, og for en retfærdig fordeling af dens goder og rigdomme, eksisterer allerede.

Det sker imidlertid ikke, og det vil aldrig ske, under den nuværende produktionsmåde, under kapitalismen i imperialismens tidsalder. Uanset hvor mange løfter der udstedes af statslederne, uanset hvor mange rapporter, der udarbejdes, og hvor mange internationale konferencer, der afholdes, vil der ikke ske en retfærdig fordeling af goderne eller grundlægges en ny og bæredygtig udvikling. De fattige vil blive ved med at være fattige, de rige blive rigere, den globale uorden med kriser af alle slags, og med nye krige, vil til stadighed gentage sig.

For det er selve produktionsmåden,

selve den orden, som den nutidige verden grundlægger sig på, der er problemet, som er roden til nøden, elendigheden og ulykkerne.

Den kapitalistiske storproduktion, som hele tiden udskifter og fornyer sit teknologiske grundlag, hele tiden udvikler nye produkter og nye brancher, kan kun gøre det ved samtidig at forstyrre balancen mellem menneskesamfundet og naturen og ødelægge de evige naturbetingelser for varig frugtbarhed og en bæredygtig udvikling. Den kan kun fungere videre ved at undergrave de to kilder, som al rigdom udspringer af: jorden og arbejderen. Ved destruktion af naturen og ved destruktion af samfundets vigtigste produktivkraft, arbejdskraften.

Alle de kapitalistiske politikeres forsøg på at begrænse det nuværende systems onder og ulykker bliver kun til lapperier, der ikke kan forhindre en fortsat negativ udvikling, ikke kan forhindre en gentagelse og uddybning af onderne, eller at der opstår flere og nye trusler mod kloden og menneskene.

Kapitalismen og den kapitalistiske produktionsmåde er stødt på sine grænser. Imperialismen er blevet en trussel mod selve planetens og menneskehedens overlevelse. Det er kapitalismen, der skal afskaffes; det er imperialismen, der skal slås ned.

Det er kun indførelsen af en ny produktionsmåde, den socialistiske produktionsmåde, og skabelsen af socialistiske samfund, der kan redde kloden og bringe menneskesamfundet fremad. Det er arbejderklassens verdenshistoriske rolle - i forbund med alle udbyttede og undertrykte folk, klasser og lag - at sikre, at menneskeheden befries for kapitalismens katastrofale hærgen. Det er dens opgave at gå i spidsen for opbygningen af socialismen. Verdens arbejdere besidder nøglen til menneskenes fremtid.

Den nuværende historiske epoke: Imperialismens og revolutionernes epoke

Overgangen fra én samfundsmæssig dominerende produktionsmåde i verden til en anden er aldrig i historien sket fra den ene dag til den anden, men er en proces, der har forløbet over århundreder, aldrig i en lige linje, men med fremgange og tilbageskridt, med revolutioner og kontrarevolutioner.

Kapitalismens historie frem til i dag strækker sig over mere end et halvt årtusinde.

Overgangen fra feudalisme til kapitalisme på verdensplan betød et uhyre historisk fremskridt for samfundsudviklingen. Kapitalismen rev landene og nationerne ud af middelalderens stagnation, skabte moderne nationalstater og et sammenhængende verdensmarked og banede vejen for en uset udvikling af produktivkræfterne, af den moderne storindustri, af videnskab og teknologi.

Kapitalismen har i udtalt grad udviklet produktionens samfundsmæssige karakter. Men det modsvares ikke af en samfundsmæssig styring og planlægning af den. Produktionsmidlerne og produkterne af det samfundsmæssige arbejde forbliver nogle håndfulde kapitalisters privatejendom. Jo mere kapitalismen udvikler sig, jo mere kommer produktionens samfundsmæssige karakter til at stå i dyb og uforenelig modsætning til den kapitalistiske privatejendom og den private tilegnelse. Denne modsætning er den kapitalistiske samfunds dybeste og mest grundlæggende modsætning.

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede nåede kapitalismen sit afsluttende udviklingstrin, sin højeste og sidste fase, sin historiske endestation som produktionsmåde og socialt system. Den såkaldte frikonkurrencekapitalisme, der havde spillet en dynamisk og progressiv rolle for produktivkræfternes udvikling, blev til *imperialisme*.

Med imperialismen og udbruddet af den første krig mellem imperialistmagterne om verdens nyopdeling, og med den første vellykkede socialistiske revolution, den russiske revolution i 1917, trådte verden ind i en ny historisk æra, der foreløbigt har været hen ved hundrede år - *imperialismens og revolutionernes epoke*.

Det grundlæggende indhold i den nuværende historiske epoke er *overgangen fra kapitalisme til socialisme på verdensplan*; dens hovedmodsatning er kampen mellem de to modsatte samfundssystemer.

Det er de socialistiske revolutioners og de nationale befrielsesrevolutioners epoke, epoken med imperialismens sammenbrud, afviklingen af kolonistystemet og overvindelsen af dettes afløser, neokolonialismen.

Det er epoken, hvor kapitalismen befinder sig i en generel (almen) krisetilstand, der kendetegnes ved en skærpelse af alle samfundets modsætninger og af klassekampen på verdensplan. Den første etape i kapitalismens almene krise indtrådte med Oktoberrevolutionen; en ny indledtes omkring og efter 2. verdenskrig.

Kapitalismens almene krise er kendetegnet ved skarp kamp mellem de to samfundssystemer, socialisme og kapitalisme, ved, at der forekommer en stadig større ustabilitet og opløsning i hele det kapitalistiske system samt ved kronisk underudnyttelse af produktionskapaciteten og kronisk massearbejdsløshed på verdensplan. De uundgælige og tilbagevendende kapitalistiske overproduktionskriser bliver hyppigere, voldsommere og dybere. De sammenvæves med finans-, valuta- og børs kriserne og bliver til økonomiske verdenskriser.

Den hurtige tekniske og videnskabelige udvikling, den såkaldte teknisk-videnskabelige revolution under kapi-

talismen, er en nødvendighed for dens overlevelse. Men udviklingen er først og fremmest knyttet til militariseringen af de imperialistiske stormagter. Den bidrager til at øge massearbejdsløsheden og skærpe de økonomiske kriser, og den betyder nye farer for menneskene - såsom muligheden for atomkrig, genetisk manipulation med livet o.s.v. Resultaterne kommer kun i begrænset omfang de fleste lande og flertallet af jordens befolkning til gode. Under imperialismen findes samtidig tendensen til at udvikle produktivkræfterne og tendensen til at hæmme deres udvikling. Den sidste er hovedtendensen.

Kapitalismens generelle krise udtrykker sig også ved den evige krise for imperialismens kolonisystem - også efter, at det gamle kolonisystem er blevet afløst af et nyt, af det neokolonialistiske system. Den kommer til udtryk i de evindelige krige - i krigene mellem de imperialistiske stormagter om verdensherredømme, i deres stadige aggressions- og røverkrige for at undertvinge andre lande og opnå kontrol over råstoffer; i deres kontrarevolutionære krige for at bevare deres herredømme, eller genvinde det, når folkerne rejser sig til modstand og antiimperialistisk befrielseskrig.

Imperialismen

Imperialismen sætter ingen af kapitalismens lovmæssigheder ud af kraft, den overvinder ingen af dens onder - den forstærker og uddyber dem.

Imperialismen er *monopolistisk kapitalisme*; det er *snyltende og rådnende kapitalisme*; det er *døende kapitalisme*.

Under imperialismen er industri- og bankkapital vokset sammen til finanskapital. Monopolerne er grundlaget for det borgerlige imperialistiske samfunds økonomiske liv - og samtidig for alle imperialismens økonomiske og sociale sygdomme.

Statsmonopolkapitalismen er kommet til fuld udfoldelse i de imperialistiske lande. Det betyder det borgerlige statsapparats underordning under

Den globale miljøkrise er endnu et udtryk for den generelle kapitalistiske krise.

Kapitalismens almene krise berører alle sider i det borgerlige samfund, dets basis og overbygning, dens ideologi, politik, kultur. Den berører alle kapitalismens forhold som verdenssystem og som samfundssystem. Den er verdensomspændende, mangesidet og omfatter alle lande uden undtagelse.

På trods af, at de første bølger af socialistiske revolutioner i det 20. århundrede blev rullet tilbage og kapitalismen genoprettet i de første socialistiske lande, verden har kendt - som følge af verdensimperialismens kamp imod dem, på grund af revisionistisk og åben borgerlig kontrarevolution - er den nuværende historiske æra den epoke, hvor socialismen sejrer over kapitalismen på verdensplan.

De vigtigste modsætninger, der kendetegner den, er modsætningen mellem arbejde og kapital i de kapitalistiske lande; det er modsætningen mellem de undertrykte folk og nationer og imperialismen; det er modsætningen mellem de imperialistiske magter indbyrdes; og det er kampen mellem to modsatte systemer på verdensplan, mellem kapitalisme og socialisme.

monopolerne og oprettelsen af deres fuldstændige herredømme over hele samfundets politiske, økonomiske, åndelige og sociale liv.

Monopolerne opdeler verden økonomisk mellem sig. De kender ikke til landegrænser og forlanger fri og uhindret adgang til alle markeder og tilsidesættelse af nationalstaternes hidtidige suveræne rettigheder.

I den skærpede internationale konkurrencekamp skabes internationale monopoler og monopolforbund, der træffer aftaler om verdens økonomiske opdeling mellem sig. Gennem stadige fusioner skabes gigantkoncerner og kæmpemæssige multinationale selskaber, der opererer overalt i verden - men

som stadig bevarer deres hjembase hos en af de imperialistiske stormagter. De kontrollerer hovedparten af den samlede verdensproduktion og hovedparten af verdenshandelen.

En ny form for internationale, mellemstatslige monopolforbund bliver skabt, internationale finansorganismer som Verdensbanken og IMF, der skal understøtte og lette monopolernes globale fremmarch.

Imperialismen betyder permanent militarisering af økonomien, permanent oprustning, permanent krigsberedskab, permanent krigsfare og krigsfrygt. Imperialismen kan ikke eksistere uden politisk og økonomisk ekspansion.

Imperialismens underlæggelse af verden skete først i form af kolonier, og i dag - efter at kolonilandene har vundet formel politisk uafhængighed - sker den i neokolonialismens form, i form af imperialistmagternes og de multinationale selskabers økonomiske kontrol over landene og deres direkte og indirekte politiske kontrol. Kolonialisme og neokolonialisme betyder dobbelt og tredobbelt udbytning af arbejderne og de arbejdende masser i disse lande. For imperialismen og monopolerne er disse lande givtige områder for kapitaleksport og indbringende afsætningsmarkeder for deres varer, der ofte er af ringere kvalitet og måske giftigere end dem, de forhandler i deres egne lande. De dumper deres overskudsvarer, deres forældede og forbudte varer og store mængder af deres affald dér. De undertrykte lande leverer billig arbejdskraft, jord og råvarer, mens den imperialistiske udplyndring forhindrer dem i at gå fremad og opnå en sammenhængende udvikling af økonomi og samfund.

I dag hævder de imperialistiske stormagter og de multinationale koncerner (og koret af kapitalistiske ideologer og politikere), at 'nationalstatens tid er forbi'. De skal opgive deres rettigheder som suveræne stater og tillade koncernerne at operere frit, uden indskrænkninger og uden hensyn til nationernes eller deres befolkningers interesser. Alt og alle skal underlægge sig imperialismens 'ny verdensorden'. Det er det væsentligste indhold i den såkaldte globalisering.

Hverken statsmonopolkapitalismen, den teknisk-videnskabelige revolution, 'globaliseringen' eller andre fænomener og træk ved imperialismen i dag udgør nye faser i dens udvikling. De ændrer ikke dens karakteristika og kan ikke overvinde eller fjerne kapitalismens modsætninger, men udvider dem og gør dem endnu dybere.

Det ændrer ikke ved den nuværende epokes indhold, men uddyber de *tre grundlæggende kendetegn* ved imperialismen:

Det understreger og forstærker den som *monopolistisk kapitalisme*. Kapitalens koncentration og centralisering, der skabte grundlaget for monopolerne, fortsætter og forstærkes, samtidig med den at den kapitalistiske konkurrencekamp bliver voldsommere. De store bliver ved med at æde de små, på alle planer, også på verdensplan. Monopoler bliver multinationale (transnationale), til gigamonopoler. Store nationale monopoler opkøbes af endnu større, der sammensluttes og fusioneres i en uendelighed.

Imperialismens *snylten og rådnen* bliver endnu mere understreget, den herskende klasses parasitagtige karakter endnu mere tydelig, mens de mulige fremskridt for verden undertrykkes. Der produceres raketter og masseudryddelsesvåben i stedet for sundhed, mad, boliger og uddannelse. Der er politisk reaktion over hele linjen. Hvor det borgerlige demokrati eksisterer, krakelerer det, det bliver en stadig tyndere fernis over monopolernes diktatur.

Imperialismen er *døende kapitalisme*, porten til socialismen, fordi den skærper alle de store modsætninger i verden. De kapitalistiske lande udvikler sig stadig mere ujævnt, politisk og økonomisk, den almindelige samfundsudvikling er fyldt med spring, katastrofer og store sammenstød. Barometeret står altid på storm.

Imperialismen stræber efter herredømme, magt over alt og alle, i stedet for frihed og fremgang - skønt den fremstiller sig som forsvarer af menneskerettighederne og tilmed af arbejdernes rettigheder og hylder 'frihed' og 'pluralistisk demokrati'. Dens frihedssange er hymner til friheden til udbyt-

ning, til magten som ret. Dens forsvar for menneskenes rettigheder et gennemført hykleri.

Selv retten til livet, den mest grundlæggende menneskeret, er ikke garanteret under imperialismen, der dagligt træder den under føde i masseskala. Til stadighed dør millioner af mennesker af mangel på mad, sygdomme, som kanonføde eller ofre i dens krige, af ulykker og katastrofer, der fremkaldes af jagten på profit. Tilmed i de rigeste imperialistiske lande er retten til arbejde, uddannelse og boliger og andre elementære rettigheder, sociale som politiske, ikke reelle og sikre. De er i bedste fald ufuldstændige, halvvejs formelle. De begrænses af den herskende klasses forret, retten over alle menneskerettigheder, retten til privateje af de samfundsskabte værdier.

Alle slags reaktionære strømninger præger de imperialistiske samfund, der er underlagt monopolernes diktatur. 'Pluralismen' og de uendelige strømme af ny modefilosofier og nye patentløsninger på verdens problemer dækker bare over, at disse samfunds eneste virkelige ideologi er ufrugtbar antikommunisme. Deres politiske liv ét stort vælgerbedrag, parlamenterne tomme snakkemaskiner, deres massemedier et marked for halve sandheder og hele løgne, den offentlige debat styret og manipuleret. Det sociale liv domineres af reklamer og tomhed. Kunst, kultur og sportsliv kontrolleres og sponsoreres af koncernerne og tjener deres afsætning af varer og til at holde masserne i ro.

Racisme og fremmedhad, forestillingen om de imperialistiske landes overlegenhed og forrettigheder, den imperialistisk chauvinisme, er udbredt overalt. Og fascistiske bevægelser får lov til at trives og udvikle sig.

Alkoholisme og narkomani er folkesygdomme, bestialske forbrydelser som masse mord og fascistisk terror er udbredte, organiseret kriminalitet og prostitution i stor skala typiske fænomener.

Den kapitalistiske propaganda påstår, at det er 'den fri markedsøkonomis' progressive karakter, der viser sig,

når den brede befolkning får del i de teknologiske fremskridt. Men de stilles til rådighed af hensyn til producenterens gevinster, og fordi den kapitalistiske produktionsudvikling og det kapitalistiske samfunds opretholdelse kræver det. Ellers kørte så mange arbejdere ikke rundt i biler, fjernsynet var forblevet en militær hemmelighed, og computeren var ikke kommet ind i hjemmene.

Det er ikke de borgerlige, reformistiske eller revisionistiske partier og parlamentssnakken, korridoraftalerne og studehandlerne, der har givet arbejderne og den brede befolkning nogen forbedringer eller nye rettigheder. Alle væsentlige reformer er kommet som biprodukter af den revolutionære kamp. Alle politiske og sociale forbedringer er fremtvunget af socialismen, af arbejderklassens og folkenes kamp. Årtiers kamp fra arbejderne side, den herskende klasses frygt for revolution, parret med kapitalismens egne udviklingsbehov, skabte 'den danske velfærdsmodel'.

Og ingen reformer er varige eller holdbare under kapitalismen. De såkaldte velfærdsgoder, de sociale sikringsordninger, de politiske og demokratiske rettigheder kan trækkes tilbage eller undergraves. Er styrkeforholdet til det, inddrager den herskende klasse dem igen. Derfor må arbejderne føre en stadig forsvarskamp for alle tilkæmpede rettigheder og sociale goder, således som de kæmper en ulige kamp for at forsvare reallønnen og imødegå opskruningen af arbejdstempoet, stress og nedslidningen med kravet om kortere arbejdstid.

I krisetider for kapitalismen, hvor den herskende klasses magt er truet af revolution, tilsidesættes også 'pluralismen' og det borgerlige demokrati. Finanskapitalens åbne terroristiske diktatur i sin fascistiske skikkelse kan da blive oprettet. De kommunistiske partier bliver forbudt, arbejderne organisationer opløst. Arbejderne og den brede befolkning mærker den sorte jernnæve, som ledsager det formelle demokrati som dets skygge.

Socialisme og kommunisme

Det 20. århundrede så historiens første forsøg på afskaffe kapitalismen og påbegynde en samfundsudvikling hen imod det klasseløse samfund, kommunismen.

Mellem det kapitalistiske klassesamfund og det klasseløse kommunistiske samfund ligger socialismen, hvor det første revolutionært forvandles til det andet. Socialismen er i sig selv et overgangssamfund, det kommunistiske samfunds lavere trin, der gradvist ryster rester og spor af tidligere udbyttersamfund af sig og endeligt besejrer kapitalismen.

Det afskaffer menneskets udbytning af mennesket; det starter med at afskaffe den overflødige kapitalistklasse, det forvandler det kapitalistiske samfunds arbejderklasse til en fri arbejderklasse, en klasse, der har magten i samfundet og ikke længere er en vare, og som sammen med og i spidsen for de øvrige arbejdende i by og på land, og med socialismens nye intellektuelle, bygger det ny samfund. Disse klasser og lag under socialismen udvikler sig hen imod en ensartet stilling i produktionen, som socialismens arbejdende, klar til det kommunistiske samfunds udfordringer.

Socialismen lægger grunden til det ny menneskesamfund, det kommunistiske samfund, hvor menneske og natur kan leve i harmoni, i en frugtbar vekselvirkning, der giver mulighed for en bæredygtig udvikling, så længe menneskene vil kunne eksistere på vores planet.

Under kommunismen vil alle klasser, enhver klassesdeling, alle klasseskel være væk. Stat og statsmagt som udtryk for klassernes magt borte. De politiske partier, der er redskaber for de forskellige klasser, vil være forsvundet. Alle de hidtidige klassesamfunds antagonistiske modsætninger vil ophøre med at eksistere. Det kommu-

nistiske samfund vil udvikle sig hurtigt, frit og uhindret. At alle mennesker står i samme forhold til produktionsmidlerne, i samme forhold til samfundet, betyder at alles personlighed kan udvikle og udfolde sig fuldt ud, at samfundet udvikler sig gennem alles fri og frivillige medvirken.

Produktivkræfterne kan frit udfoldes og udvikles til gavn for hele samfundet. Ethvert hierarki, enhver skillelinje i arbejdsdelingen, modsætninger mellem håndens og åndens arbejde, mellem land og by, kønsmodsatningerne, vil være overvundet.

Arbejdet vil ikke længere være en tvang, men en livsbetingelse som udtryk for den menneskelige skaberkraft. Under kommunismen gælder fordelingsprincippet, at 'enhver yder efter evne og modtager efter behov'.

Det socialistiske samfund har uafbrudt retning mod kommunismen.

Det socialistiske samfund kendetegnes i første række ved to grundlæggende forhold: For det første, at arbejderens klasseherredømme (proletariatets diktatur) er etableret. Det vil sige, at arbejderklassen er organiseret som herskende klasse, uden at statsmagten deles med andre klasser eller sociale lag. Samt for det andet, at privatejet af produktionsmidlerne er afskaffet, al jord, råstoffer, bygninger og fabrikker er samfundsejendom.

Mangler det ene eller begge disse grundlæggende kendetegn, kan der ikke være tale om et ægte socialistisk samfund, selvom et land måtte kalde sig eller blive kaldt socialistisk.

Alle stater og statsformer, historien har kendt, er klassestater, redskaber for klasseherredømme.

Men i alle samfundsformationer før socialismen er statsmagten et redskab for et mindretal til at beherske samfundets flertal. Den borgerlige stat, den kapitalistiske statsmagt, er et red-

skab for kapitalisternes klasseherredømme over arbejderklassen og den øvrige befolkning. Den socialistiske stat er et redskab for arbejdernes klasseherredømme. Den tilhører det store flertal, og statsmagten anvendes for første gang i det store flertals interesse til at opbygge socialismen frem til kommunismen. Den socialistiske stat forsvarende samtidig socialismen som system mod aggression og undergravning, mod kapitalistisk genrejsning.

Den socialistiske revolution og arbejdernes klasseherredømme fratager borgerskabet og de store jordejere ejendomsretten til produktionsmidlerne og forvandler disse til socialistisk fællesejendom. Socialismen afskaffer al udbytning af arbejdskraft, der ophører med at være en vare, og ophæver dermed det kapitalistiske lønslaveri. Alle lønnes efter indsats.

Under socialismen får den arbejdsbefolkning reel indflydelse på samfundsudviklingen, forholdet til naturen, deres tilværelse. Samfundet og økonomien udvikler sig efter en bevidst plan, som alle dets voksne og arbejdsdygtige medlemmer deltager i at gennemføre. Produktionens mål er ikke længere profit, men at dække samfundets og menneskenes stadig voksende materielle og kulturelle behov. Den socialistiske økonomi muliggør og forudsætter en fuld og alsidig udvikling af den tekniske og videnskabelige revolution i hele samfundets interesse. Den tilstræber at udvikle sig på basis af den mest fremskredne teknik og videnskab.

Skal opbygningen af socialismen lykkes, forudsætter det ikke bare, at den sikrer konstant materiel, social og kulturel fremgang for hele befolkningen, afskaffer arbejdsløsheden, bygger boliger til alle, giver alle mulighed for uddannelse o.s.v. Det forudsætter også en alsidig udvidelse af det politiske demokrati, af friheds- og menneskerettighederne, og et blomstrende kulturelt og socialt liv.

Demokratiet er en afgørende drivkraft i socialismens opbygning. Socialismen skaber mulighed for, at det kan blive reelt og ikke blot formelt, og at det stadig udvides i overensstemmelse med de konkrete betingelser. Det

omfatter ikke blot de traditionelle borgerlige demokratiske rettigheder; demokratiet udvides til produktionen og alle sider af samfundslivet. De individuelle, sociale og politiske menneskerettigheder vil blive virkeliggjort - fra retten til livet og føden, retten til arbejde og bolig, til retten til privatliv, personlig sikkerhed og personlig ejendom. Derimod fjerner socialismen den klassebestemte ret, den kapitalistiske ejendomsret, som et forældet privilegium for de få, ligesom den borgerlige revolution afskaffede adelens fødselsprivilegier.

Med socialismen vil der for første gang i historien blive mulighed for reelt at ophæve arbejderkvindernes dobbelte undertrykkelse som klasse og som køn.

Socialismen gør det slut med militarisme og aggressionskrig, racehad, nationale fordomme og konflikter, menneskespild og naturdestruktion.

Socialismen skaber et virkeligt velfærdssamfund, der sætter hensynet til menneskene højest, som for alvor sætter mennesket i centrum.

Socialismen opbygges på baggrund af et fast forbund mellem arbejderklassen som samfundets herskende og ledende klasse og de øvrige arbejdende i by og på land, herunder de almindelige landmænd, funktionærer og intellektuelle.

Opbygningen af socialismen forudsætter de brede massers initiativ og skaberkraft. Det er befolkningens bevidste handling, der bygger det nye samfund. Det kan aldrig opbygges med bureaukratiske og administrative metoder, men er arbejdernes og hele folkets eget værk.

Socialismen afskaffer de antagonistiske modsætninger i produktion og samfund, der gennemsyrrer kapitalismen, men kan ikke overvinde alle antagonistiske modsætninger. Fordi der eksisterer rester fra det tidligere samfund, fordi alle klasser og alle klasseskel ikke er ophævet, fordi socialismen kan blive opbygget, mens der endnu eksisterer en kapitalistisk og imperialistisk omverden, vil der både findes ikke-antagonistiske og antagonistiske modsætninger.

At der findes antagonistiske mod-

sætninger betyder, at klassekampen fortsætter i hele socialismens periode.

De slagne udbytterklasser og den internationale reaktion vil aldrig affinde sig med deres nederlag og vil altid forsøge at genetablere udbytningssystemet. Under socialismen eksisterer der en ligeledes en fare for, at der udvikler sig et revisionistisk bureaukrati, der vil opkaste sig som en ny herskende borgerlig klasse og gennemføre en kapitalistisk restauration. Begge disse kilder til at undergrave socialismen er aktive over lang tid og rejser sig igen og igen.

Fra arbejderens side føres klassekampen som en kamp til forsvar for deres stat mod imperialistisk aggression, mod pamperi, bureaukrati og revisionistisk forfald. Den føres som en kamp mod de gamle udbytterklasser, hvis politiske og økonomiske magt er blevet brudt, men som fortsat eksisterer fysisk og vil forsøge et comeback, og mod nye borgerlige og revisionistiske elementer, der alle vil blive understøttet af den internationale reaktion. Den føres som en kamp mod alle levn af kapitalisme og tager sigte på at spærre alle muligheder for en kapitalistisk genrejsning og på at drive den socialistiske samfundsudvikling videre fremad.

Kapitalistisk genrejsning er ikke nogen lovmæssighed, ikke noget uundgåeligt, selvom kapitalismen er kommet tilbage i de lande, der først bygge-

de socialistiske samfund, og der ikke eksisterer noget socialistisk land i dag. Den er resultat af revisionistisk og borgerlig kontrarevolution, der kan forhindres, såfremt det socialistiske samfund opbygges på marxismen-leninismens grund, og såfremt arbejderklassen fastholder og styrker sit klasseherredømme.

Den kan undgås, såfremt arbejderens kommunistiske parti forbliver revolutionært og ikke bliver revisionistisk, og såfremt statsmagten ikke får mulighed for at fjerne sig fra arbejderklassen, hæve sig over den og sætte sig på ryggen af de arbejdende, men tværtimod forbliver et stærkt redskab i arbejderens hænder.

Opbygningen af socialismen foregår etapevis frem til det fuldt udviklede socialistiske samfund, hvorfra overgangen til kommunismen vil finde sted. Den strækker sig over adskillige årtier og kan komme til at vare flere generationer, afhængigt af det enkelte samfunds udviklingsgrad og de samlede internationale omstændigheder.

Den socialistiske revolution er ikke en magisk formular, der med et slag afskaffer alle kapitalismens dårligheder og løser alle de problemer, menneskene står overfor.

Opbygningen af socialismen udgør en lang periode af kamp og arbejde for at overvinde det gamle samfunds mærker og skabe et menneskeligt og menneskeværdigt samfund.

Socialismens historiske erfaringer

Det socialistiske samfund opbygges ikke efter en model, efter et skema, men under konkrete historiske betingelser, i konkrete lande, i konkrete situationer. Erfaringerne hermed, fra Pariserkommunen til den konkrete opbygning af socialismen i en del af det 20. århundrede, indgår imidlertid som en del af den internationale arbejderklassens revolutionære erfaringer, som en del af den revolutionære teori. Derfor er de af vital betydning for arbejderklassens revolutionære kamp også i dag.

Indtil videre er socialistiske samfund kun blevet opbygget i udviklingsmæssigt tilbagestående lande. Det er lettere at tilnærme sig den socialistiske revolution i sådanne lande, hvor alle kapitalismens og imperialismens modsætninger koncentrerer sig, og hvor alle den borgerlig-demokratiske revolutions og antikolonialistiske revolutions opgaver ikke er løst, end i udviklede kapitalistiske og imperialistiske lande. Til gengæld vil selve opbygningen af socialismen foregå hurtigere i de udviklede lande.

To gange i det 20. århundrede blev kapitalismen og imperialismen rystet i sin grundvold.

Første gang var med Oktoberrevolutionen i Rusland, der betegnede indledningen på den socialistiske revolutions æra.

For første gang i menneskehedens historie oprettedes et samfund, som ikke baseredes på mindretallets udbytning og undertrykkelse af flertallet. For første gang eksproprieredes det kapitalistiske borgerskab, og arbejderklassen påbegyndte i spidsen for det store flertal opbygningen af et socialistisk samfund.

Det var Lenins og hans kommunistiske partis, bolsjevikernes, og den russiske arbejderklasses verdenshistoriske bedrift. Sovjetunionen var et leven-

de bevis på, at et virkelig moderne samfund kunne udvikle sig og trives uden kapitalister, uden udbyttere og snyltere, at arbejderens klasseherredømme og samfundseje af produktionsmidlerne ikke blot var en drøm, en utopi, men manifesteredes som levende historisk virkelighed.

Socialismens umådelige dynamik, dens overlegenhed over kapitalismen, dens mulighed for at skabe en hidtil uset økonomisk og social udvikling blev uigendriveligt bevist på 35 år med socialisme i Sovjet, ledt af Lenin og Stalin - fra 1917 til umiddelbart efter Stalins død i 1953, hvor en gruppe revisionister i ledelsen af det kommunistiske parti ved et kup tilrev sig magten over partiet og arbejderklassens stat.

Med Oktoberrevolutionen blev et udviklingsmæssigt tilbagestående bondeland, skævvredet af godsejere og tsarisme, et fængsel for arbejdere og bønder af alle nationaliteter, i løbet af nogle få årtier udviklet til et moderne industriland, der (næsten) kunne måle sig de mest fremskredne lande i verden. Noget i verdenshistorien hidtil uset fandt sted: Arbejdere forvandlede et krigshærgnet tsaristisk fallitbo til en økonomisk, socialt, teknologisk og kulturelt blomstrende socialistisk stormagt. Sult, hungersnød, analfabetisme blev afskaffet, og alle arbejdende i by og på land oplevede en uset fremgang i deres levestandard og kulturelle standard. Levealderen næsten fordobledes, folkesundheden forbedredes radikalt og på kort tid. Nye fabrikker, nye produktionsanlæg, hele nye byer blev anlagt af det nye samfund.

Oktoberrevolutionen og den velykkede opbygning af socialismen i Lenins og Stalins Sovjet var århundredets største chok for kapitalismen/imperialismen, der så det kommunistiske spørgsmål, som Marx og Engels havde

fremmanet i 1848, materialisere sig som en levedygtig social orden, et håb for alle arbejdere, for alle undertrykte i verden.

Derfor satte imperialisterne og det reaktionære borgerskab i Vesten alle deres politiske, økonomiske og militære instrumenter i bevægelse mod den første arbejderstat i verden, og de udløste sammen med nazisterne og de italienske og japanske fascister den 2. verdenskrig.

Men socialismens overlegne styrke manifesterede sig igen, da Sovjetunionen knuste den største og mest effektive krigsmaskine, verden indtil da havde set, og fordrev Hitlertysklands barbariske horder fra sit territorium, som hovedkraften i den verdensomspændende kamp mod nazisme og fascisme. Og på ny, da det atter krigsødelagte land blev genopbygget på kort tid..

Socialismen placerede Sovjetunionen som en verdensmagt i forreste række. Få år efter var den i stand til at sende det første menneske ud i rummet som en demonstration af dens umådelige udvikling af teknik og produktivkræfter.

Omkring socialismens første land skarede sig nu en hel stribe lande, der ved antiimperialistiske, antifascistiske og folkedemokratiske revolutioner havde befriet sig for nazistisk, imperialistisk og kolonialistisk åg og for de gamle reaktionære herskende klasser. De løsrev sig fra imperialismens dominans og fra det kapitalistiske verdenssystem og skabte en revolutionær, folkedemokratisk og socialistisk lejr.

Sejren over nazismen og fascismen og de revolutionære fremskridt som følge heraf var det andet store historiske nederlag for kapitalismen og imperialismen i det 20. århundrede.

Ved dets midte befandt den sig i sin største krise nogensinde. Den kapitalistiske 'balance' var slået i stykker. Tyskland, Japan og Italien gik ud af krigen som tabere, England og Frankrig var stærkt svækkede. Det gamle kolonisystem var gået i opløsning. En række nye nationalstater dukkede op, mens der udviklede sig antiimperialistiske nationale frigørelsesbevægelser i de lande, der fortsat holdtes under imperialismens åg. Mange kapitalisti-

ske lande befandt sig på randen af revolution.

I denne situation overtog den amerikanske imperialismes rolle som den kapitalistiske verdens ubestridte leder, som den eneste imperialistiske stormagt, som ikke var kommet svækket, men styrket ud af 2. verdenskrig. Den mobiliserede alle reaktionære kræfter i verden for at redde kapitalistiske orden. Dens strategi var at knuse den socialistiske lejr, genrejse kapitalismen i Sovjetunionen, slå alle de antiimperialistiske nationale frigørelsesbevægelser ned - og etablere amerikansk overherredømme på globalt plan.

USA og verdenskapitalismen rådede over store ressourcer, en enorm politisk, økonomisk, teknologisk og militær styrke og et verdensomspændende propagandaapparat, der under den kolde krig alle sattes i bevægelse - med kernevåbenkrigen som den ultimative triumf. USA hjalp den vesteuropæiske og japanske imperialismes på fode igen, bl.a. gennem 'Marshall-hjælpen', og skabte et net af militære, politiske og økonomiske mekanismer, fra NATO til IMF og Verdensbanken, der skulle sikre socialismens tilbagerulning og fald. Det benyttede sin politiske dominans til at gøre FN til et redskab for sine interesser, eller til at blokere for fremskridt for det internationale samfund.

USA fulgte to hovedretninger for sin strategi: Den ene var en kurs for aggression og væbnet intervention overalt i verden, der førte til, at amerikanske baser og styrker var til stede i mange lande og på alle kontinenter, dens amerikanske flåde patruljerede verdenshavene, og atombevæbnede fly, raketter og satellitter beherskede luften og verdensrummet. Den anden var undergravende virksomhed og ideologisk aggression mod de socialistiske lande og de kommunistiske partier og arbejderpartierne for at bevirke deres forfald, deres afvigelse fra den videnskabelige socialisme. Moderne revisionisme blev et hovedvåben til at bekæmpe marxismen-leninismen og revolutionen, til 'fredelig' kontrarevolution. Socialismen havde vist sig i stand til at slå alle forsøg på at omstyrte den med væbnet magt tilbage, da den på grund af sine ubestridelige

fremskridt og landvindinger støttedes af arbejderklassen og den brede befolkning. Socialismens fjender måtte forklæde sig som marxist-leninister, der arbejdede for 'mere socialisme' og 'bedre socialisme', den kapitalistiske kontrarevolutions agenter måtte optræde som 'kommunister'.

Revisionisme er en ideologi og politik, der er forklædt som marxisme-leninisme, som videnskabelig socialisme, som en politik til gavn for arbejderklassen og hele folket, men som i sit indhold og væsen er antimarxistisk, antileninistisk og kontrarevolutionær.

Jugoslavien var det første revisionistiske land. Den verdenshistoriske tragedie for verdens arbejdere, for socialismen kom efter Stalins død, da en gruppe revisionister i ledelsen af SUKP greb magten i det kommunistiske parti og arbejderklassens stat. De drejede SUKP's og Sovjetunionens marxistisk-leninistiske kurs og anbragte dem på en revisionistisk platform med teser som 'fredelig (parlamentarisk) overgang' til socialismen, proletariatets diktators overgang til 'hele folkets stat', og 'fredelig sameksistens' som generallinje for de socialistiske landes udenrigspolitik. Denne antimarxistiske platform kanoniseredes på den 20. partikongres i 1956 under N. Hrustjov og videreudvikledes af de efterfølgende partiledere. Det revisionistiske SUKP gik i spidsen for den kapitalistiske genrejsning. Sovjetunionen forvandlede til en imperialistisk supermagt på linje med USA. Med en enkelt undtagelse slog landene i Østeuropa ind på revisionismens vej. Også Kina og de andre lande uden for Europa, der gennem folkerevolutioner havde smidt de gamle herskende klasser på porten og var slået ind på en revolutionær vej, der skulle have ført til oprettelsen af arbejdernes klasseherredømme og til socialisme, fulgte en revisionistisk vej.

Undtagelsen herfra var Enver Hoxhas socialistiske Albanien, som gav nye beviser på socialismens historiske dynamik. Denne store marxist-leninist og Albaniens Arbejdets Parti bekæmpede den moderne revisionisme af enhver afskygning og afslørede den revisionistiske kontrarevolution, som fandt sted i de tidligere socialistiske og

folkedemokratiske lande. Man var nået langt i forvandlingen af Europas mest tilbagestående land til et nutidigt socialistisk samfund, da en kombination af revisionistisk og åben borgerlig kontrarevolution af aggressiv fascistisk type i 89-91 fik forvandlet dette land til en kapitalistisk spillebule, en elendig fattiggård, helt afhængigt af imperialismens 'velvilje'.

Det socialistiske Albanien fik bevist, at selv et meget lille land kan opbygge socialismen med held under kapitalistisk og revisionistisk omringning og blokade.

Socialismen eksisterede uafbrudt som socialt system fra Oktoberrevolutionen til Albaniens fald.

De historiske erfaringer viser, at det kun er marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme, der kan føre arbejderklassen, revolutionen og socialismen til sejr. Kommer revisionismen til magten, betyder det revolutionens og socialismens nederlag. Arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp, deres ofre og anstrengelser, fører i så fald ikke til skabelsen af et socialistisk samfund, men bremses på vejen og går i den modsatte retning.

I den første fase af denne kontrarevolutionære proces omdannes sådanne revisionistiske samfund til statskapitalistiske samfund, der opretholder visse socialistiske former; i den sidste fase etableres et åbent borgerligt, kapitalistisk system, og den socialistiske facade stryges.

Revisionismen ved magten betyder borgerskabet ved magten, (gen)dannelsen af en ny herskende borgerlig klasse. Det privatkapitalistiske udbyttersamfund, hvor jungleloven hersker, kommer uundgåeligt tilbage, medmindre det forhindres ved, at arbejderklassen erobrer sin statsmagt tilbage ved en ny socialistisk revolution.

Et særligt træk ved revisionistiske lande er modsætningen mellem de socialistiske idealer, der hyldes, og den kapitalistiske virkelighed, det altgennemtrængende officielle hykleri.

I en falsk socialismes navn oprettedes i det revisionistiske Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande (social)fascistiske diktaturer, der gennemførtes (social)imperialistiske aggres-

sionskrige, national undertrykkelse genopstod o.s.v. Bliver et stort revolutionært land revisionistisk, betyder det også, at det bliver imperialistisk. Det er også tilfældet med Kina.

Den moderne revisionisme miskrediterer socialismen i arbejderklassens og folkenes øjne for at nå sine mål. Og den borgerlige propaganda bruger revisionismens forbrydelser - som militær intervention (f.eks. Tjekkoslovakiet 1968), aggressionskrige (Afghanistan), spionagen mod befolkningen, undertrykkelsen af det socialistiske demokrati, forpampringen og den revisionistiske elites luksusliv, den nationale undertrykkelse, den generelle samfundsmæssige stagnation og forfald o.s.v - til generel tilsværtning af socialismen, med henblik på at få arbejderklassen til at opgive troen på den.

Den samme borgerlige propaganda hævder, at socialismen spillede fallit med Berlin-murens fald og Sovjetunionens opløsning. Men hvad der faldt i Sovjetunionen og Østeuropa i 89-91, var ikke socialistiske samfund, men revisionistiske samfund, der kun havde det socialistiske udhængsskilt tilbage. Det var ikke bevis på socialismens fallit, men på den moderne revisionismes fallit.

Arbejdernes og den arbejdende befolknings bitre erfaringer i de lande, hvor privatkapitalismen har holdt indtog, viser, at den utilslørede kapitalisme kun bringer de brede masser mere tilbagegang, fattigdom og elendighed, hvor de blev lovet fremgang, mens en ny kapitalistklasse, skabt gennem forbrydelse, svindel og korrupsion, boltrer sig i rigdom.

De historiske erfaringer viser, at kapitalismen og imperialismen med alle midler, uden undtagelse, selv de

mest barbariske, vil rulle historiens hjul tilbage

De socialistiske lande beskrives af den borgerlige propaganda som blodige diktaturer, og livet under socialismen fremstilles som gråt og dystert. Uanset hvor ofte det gentages, forbliver det propagandaløgne. Men der kan påvises reelle mangler, fejl og visse negative træk ved de tidlige socialistiske lande. Andet vil være uundgåeligt ved opbygningen af et helt nyt samfundssystem, for første gang i verdenshistorien.

Nogle negative træk er historisk betingede, generelle for den pågældende tid. Eller de er konkrete udtryk for den historiske tilbagestående, som de første socialistiske lande havde i arv. Den generelle civilisatoriske underudvikling måtte sætte sine spor i det ny samfund. Andre fejl og mangler udsprang af den ekstraordinært vanskelige kampsituation, socialismen blev opbygget under fra sin start, der tvang den ud i en stadig overlevelseskamp - eller de skyldtes imperialistisk og revisionistisk undergravende virksomhed.

Der er imidlertid ikke tale om fejl ved socialismen som sådan, træk, der er indbygget i dens væsen, eller 'fejl' ved marxismen-leninismen. Allerede ved næste forsøg vil det gå lettere, både i udviklede og tilbagestående lande.

Socialismen har i det 20. århundrede har vist, at den er et stærkt, levedygtigt og dynamisk samfundssystem, som hurtigt udvikler selv tilbagestående lande til moderne samfund, og at den betyder et nyt og afgørende bedre liv for arbejderklassen og de brede masser. Som system er socialismen på alle punkter det kapitalistiske overlegent.

Vejen til socialismen – og revolutionen i dag

Det grundlæggende spørgsmål for alle revolutioner er spørgsmålet om statsmagten. For at et socialistisk samfund kan opbygges, må arbejderne erobre statsmagten, ledt af deres parti, det kommunistiske parti. Arbejderklassen må omkring sig samle alle andre kræfter i samfundet, der lider under kapitalismen og imperialismen, og sætte sig i spidsen for den socialistiske revolution. At erobre statsmagten vil ikke simpelthen sige at overtage den gamle kapitalistiske stat og prøve at opbygge et socialistisk samfund med den som redskab. Det vil aldrig kunne lade sig gøre. Revolutionen må ødelægge den gamle kapitalistiske stat, den må tilintetgøre det kapitalistiske statsapparat, der er indrettet til at sikre det kapitalistiske klasseherredømme og undertrykke befolkningens flertal. Den må fra grunden af skabe en ny statsmagt, et redskab for arbejdernes klasseherredømme, en socialistisk stat, som udtrykker og forsvaret det store flertals interesser og tjener som redskab for opbygningen af socialismen.

Den socialistiske statsmagts konkrete former må nødvendigvis variere fra land til land, fordi den baserer sig på landenes og folkenes situation, traditioner og kultur. Den socialistiske revolution forløber og udvikler sig på national grund, under konkrete internationale forhold og givne historiske betingelser. Den er et resultat af de indre modsætninger i hvert enkelt land, af deres skærpelse til bristepunktet. Den drives frem af samfundets egne udviklingsbehov og forsvaret nationen og dens fremtid. Derfor kan den socialistiske revolution heller ikke hverken importeres eller eksporteres, ikke påtvinges med våbenmagt udefra.

Enhver revolution må gennemføres af det enkelte lands egen arbejderklasse, dets egen befolkning - selvom den vil nyde støtte fra arbejderklassen og

folkene verden over og fra ægte socialistiske lande. De danske arbejdere må gennemføre revolutionen i Danmark og kan ikke køre på international fribillet - og det socialistiske Danmark må udformes og udvikle sig i overensstemmelse med det danske samfunds behov, på national grund.

En revolution sætter et reaktionært klasseherredømme på porten med magt. Den socialistiske revolution lægger den mest magtfulde herskerklasse, der nogensinde er set, kapitalistklassen, dens stat, dens herredømme, i graven. Det er en naiv drøm at tro, at overgangen til socialisme kan forløbe fredeligt, og at kapitalisterne frivilligt giver magten fra sig, opgiver deres enorme ejendom, der er skabt ved arbejdernes pukleri, og forlader den historiske arena af sig selv. Det er dumt at tro, at alle kapitalister og deres støtter, på lige fod med alle andre samfundsmedlemmer, vil give sig til at arbejde for det socialistiske samfunds opbygning. Det er farligt at tro, at de vil bøje sig for flertallets vilje, vil respektere det revolutionære og socialistiske demokrati.

Der findes ingen historiske eksempler på fredelig overgang til socialismen, og betingelserne for en sådan foreligger ingen steder i den kapitalistiske verden i dag.

Socialismen etablerer sig ikke ved blot et enkelt slag, og slet ikke alene med stemmesedlen som våben. Overgangsperioden mellem socialisme og kapitalisme er præget af voldsomme klassekampe, den forløber under rasende modstand fra kapitalistklassen, der støttes af den internationale kontrarevolution.

For at revolutionen kan bryde ud, må der foreligge en samfundskrise, hvor de uforsonlige klassemodsatninger træder åbent frem og skærpes til bristepunktet, med store masseprotester,

strejkekampe og social uro, der fører til en revolutionær situation, til et punkt, hvor den herskende klasse ikke længere er i stand til at regere videre som hidtil, og hvor arbejderne og den brede befolkning ikke mere vil affinde sig med det hidtidige regime.

Om en sådan revolutionær krise og en revolutionær situation også fører til, at en socialistisk revolution gennemføres med held, afhænger af arbejderklassens bevidsthed og beslutsomhed, dens organisering, dens evne til at samle flertallet af befolkningen omkring sig og til at gennemskue kapitalisternes og deres støtters manøvrer. Det afhænger af, om det kommunistiske parti har en klar marxistisk-leninistisk linje, har styrke, erfaring og indflydelse til at vinde flertallet af arbejderklassen for revolutionen og til at isolere de reformistiske og revisionistiske partier og de reaktionære faglige ledere og deres faglige apparat, til at fjerne deres massebasis.

Revolutionens opgaver stiller sig forskelligt i forskellige lande, afhængigt af deres udvikling og placering i det imperialistiske verdenssystem.

I alle de udviklede kapitalistiske og imperialistiske lande står socialismen umiddelbart på dagsordenen.

I de underudviklede tidligere kolonilande forbindes den borgerlig-demokratiske revolutions og den antikolonialistiske, antiimperialistiske revolutions opgaver sig med den socialistiske revolutions, og revolutionen vil forløbe over flere etaper. Den antikolonialistiske og antiimperialistiske revolutions sociale grundlag omfatter også en del af kapitalistklassen, det såkaldte nationale borgerskab.

I disse samfund, hvor en meget stor del af befolkningen er landarbejdere og småbønder, er spørgsmålet om jordreformer fortsat påtrængende, fordi storgodsejere besidder størsteparten af jorden.

Det 20. århundredes antiimperialistiske og antikolonialistiske revolutioner, der ofte var klædt i socialistiske farver, bragte dette nationale borgerskab og ikke arbejderklassen til magten. I mange af disse lande har det forbundet sig tæt med imperialismen, solgt revolutionens landvindinger og er blevet til

en stenrig overklasse, hvis luksusliv står i skærende kontrast til den udbredte massearmod.

Imperialismen har atter styrket sine positioner og griber direkte ind i disse landes liv, foranstalter kup og indsætter og afsætter regimerne, de ledende kliker, efter, hvad der passer i dens interesser. Den amerikanske imperialismes gamle tjenere sparkes ud, når det skønnes nødvendigt, og erstattes med nye for at undgå, at en folkelig revolution udvikler sig. Progressive og antiimperialistiske regeringer undergraves og erstattes med nye, der er lydige over for diktat.

Det nationale spørgsmål, spørgsmålet om national suverænitet og selvstændighed, er også et væsentligt spørgsmål for og i en lang række lande i verden i dag, indbefattet en række udviklede lande. Marxismen-leninismen anerkender principielt den nationale selvbestemmelsesret, indbefattet en nations ret til løsrivelse fra en undertrykkernation. Om en bestemt national løsrivelse og dannelsen af et nyt land, en ny stat, må støttes af verdens arbejdere, af den internationale arbejderklasse, afhænger af en konkret analyse, om dette svækker eller styrker imperialismen, der manipulerer med det nationale spørgsmål i sin egen interesse.

Arbejderklassen er den største klasse i verden i dag, og den eneste konsekvent revolutionære klasse.

Den moderne (industri)arbejder findes overalt, og hans parti, det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti, findes overalt, hvor han er, eller opbygges i kamp mod reformistiske og revisionistiske strømninger, der opretholdes af imperialismen. Omkring ham/hende skares en kæmpemæssig flok af arbejdsløse, af folk henvist til at leve på og under fattigdomsgænsen, af nødhjælp, almisser eller bistand. Den fattige bybefolkning i de tilbagestående lande udgør et særligt gråt arbejdsmarked af små selvstændige, gadehandlere, skopudsere, klunsere, forbrydere og prostituerede. I visse lande udgør økonomien i denne sektor op til 60 pct. af nationalproduktet. En stor del af dem bor i barakker eller skure, eller er simpelthen uden tag

over hovedet, boligløse i de hastigt voksende millionbyer verden over, som opsuger en kæmpeindvandring af landets overskudsbefolkning. I de forarmede landdistrikter overlever hundreder af millioner med nød og næppe som nutidige daglejere og landarbejdere for godsejerne eller på de multinationale selskabers bedrifter og plantager, eller som småbønder med en smule jord, der knap kan forsørge en familie.

Da tiden med det verdensomspændende samarbejde og kamp om verdensherredømme mellem de to imperialistiske supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, ophørte med Sovjetunionens opløsning, og den amerikanske imperialismen proklamerede 'den ny verdensorden' med sig selv som leder, indledtes en ny periode i arbejderklassens og folkenes verdensomspændende revolutionære kamp. Det er en periode af kamp mod den amerikanske imperialismen, den eneste politiske, militære og økonomiske supermagt i verden, mod al imperialismen, mod de multinationale monopolars globale fremtrængen, mod hele den imperialistiske verdensorden.

Den amerikanske imperialismen og dens positioner som verdensmagt er styrket, den er verdensreaktionens hovedcentrum, folkenes fjende nr. 1.

Men den er ikke deres eneste fjende. Andre imperialistiske stormagter, der selv ønsker større magt over verdens lande og folk, er aktive i spillet om verdensherredømme og nyopdeling af verden. USA og de store imperialistmagter samarbejder og danner en fælles front mod verdens lande og folk, mod den internationale arbejderklasse. Den kan føre til fællesimperialistiske krige, når det er i deres interesser. Men modsætningerne mellem imperialistmagterne om pladsen i solen skærpes også hele tiden, og kan blive akutte. USA har også sine udfordrere.

Der er ikke mindst den Europæiske Union, monopolernes 'Forenede Europa', de gamle europæiske kolonimagters sammenslutning, der siden den tyske genforening og med Tyskland som den førende magt med hastige skridt har bevæget sig hen imod en egentlig overnational storstat, et 'Euro-

pas Forenede Stater', med mange folk, nationer og tidligere nationalstater, der bliver reduceret til lokaladministrationer. En mægtig imperialistmagt med et kolossalt økonomisk, politisk og militært potentiale, med drømmen om at blive en supermagt lyslevende. Den er ved at opsluge Central- og Østeuropa, trænger ind i Mellemøsten, har sine egne planer i den arabiske verden, Asien og Afrika, selv i Latinamerika, USA's 'egen' baggård. EU er en gigantisk fjende af arbejderklassen, af alle de europæiske og af alle verdens folk.

Det kapitalistiske Rusland og den Russiske Føderation er et andet arnested for reaktion og kontrarevolution, som det tsaristiske Rusland et nationernes fængsel. Det er en svækket magt på globalt plan, men stadig verdens næststørste militære magt, en farlig og aggressiv, militaristisk og revanchistisk atommagt. Selv dybt forgældet er det stadig en økonomisk stormagt, en imperialistmagt med rige ressourcer.

Der er på det asiatiske kontinent det revisionistiske, socialkapitalistiske og socialimperialistiske Kina, der i hurtigt tempo har gennemført en kapitalistisk modernisering og opbygning. Alene i kraft af sin menneskemængde, udstrækning og økonomiske vægt i verden er det en gigant, en moderne og frygtindgydende militærmagt. Og der er det imperialistiske og revanchistiske Japan, med store interesser i Asien og i resten af verden, en sværvægter i verdensøkonomien.

Andre store, men underudviklede kapitalistiske lande er i færd med at udvikle sig til regionale stormagter.

Rivaliseringen og de konkurrencen mellem imperialistmagterne i dag er meget skarp, og de indbyrdes modsætninger vokser til stadighed. Økonomiske krige og handelskrige mellem dem bryder hele tiden ud. De allierer sig indbyrdes i stadig nye konstellationer, gamle alliancer kan brydes op, nye dannes eller gendannes.

Faren for krig mellem imperialistmagterne, indbefattet en ny verdenskrig mellem atommagter, er reel.

Da USA og Sovjet rivaliserede og samarbejdede om verdensherredømme, udbredte den kinesiske revisionisme

den såkaldte treverdens-teori med henblik på at gøre sig selv til bannerfører for verdens folk, leder af 'den tredje verden'. I dag spredes lignende revisionistiske ideer om, at den socialistiske revolution ikke længere står på den globale dagsordenen, at den revolutionære udviklings hovedkraft er de lande, der har gennemført en antikolonialistisk og antiimperialistisk revolution. De skal stå i spidsen for en såkaldt 'front mod nyliberalismen'. Det er ifølge denne teori ikke imperialismen, der skal dannes front imod. Det imperialistiske EU og andre imperialistmagter kan ifølge den tilmed spille en delvis progressiv rolle i verden.

Men ingen imperialistmagter kan spille en progressive rolle. De er helt igennem reaktionære, blodige fjender af arbejderklassen og verdens undertrykte lande og folk.

Og der findes ingen lande, ingen regimer på noget kontinent, der står på konsekvente antiimperialistiske positioner. Det overvældende flertal af landene i den 3. verden styres af proimperialistiske, reaktionære kapitalistiske regimer, uanset om de af demagogiske grunde fremstiller sig antiimperialister. De såkaldt alliancefri lande var og er med hundreder af tråde forbundet med den vestlige imperialismen, der har styrket sin indflydelse, og de lande, der havde allieret sig med den sovjetiske socialimperialisme, lande på en såkaldt 'ikke-kapitalistisk udviklingsvej', har fundet nye beskyttere.

Den kapitalistiske propaganda hævder, at 'den fri markedsøkonomi' bringer global økonomisk velstand, og at imperialismen ikke er et aggressivt og

dødsdømt system, men bringer frihed og demokrati ud til verden. Den påstår at socialismen er død og al klassekamp afløst af venskabeligt samarbejde mellem klasserne.

Men kampen mellem det kapitalistiske samfunds hovedklasser er permanent, den har sin rod i deres modsatte forhold til produktionsmidlerne, i deres diametralt modsatrettede klasseinteresser, samfundssyn og fremtidsperspektiver.

Det er og vil fortsat være arbejderklassen og socialismen, der står i centrum for den verdensrevolutionære proces.

I mange lande, og på alle kontinenter, eksisterer revolutionære kriser. Den borgerlige propaganda fortier den kendsgerning og skjuler den omfattende kamp mod imperialismen, mod kapitalismen, der føres overalt i verden, arbejderklassens strejkekampe, de store folkelige kampe og bevægelser, der omfatter millioner af mennesker.

Over for kapitalismens og imperialismens orden, imod monopolernes 'globalisering', mod revisionisme og al reaktion står den internationale arbejderklasse og dens allierede, folkene, som kæmper for national og social frigørelse, alle fremskridtets, revolutionens og socialismens kæmpekræfter.

Den internationale arbejderklasse og folkene, med de ny marxistisk-leninistiske kommunistiske partier og organisationer i spidsen, forbereder sig på den ny bølge af antiimperialistiske og socialistiske revolutioner, den tredje i imperialismens og revolutionernes epoke.

Det klassesdelte Danmark

Det nuværende kapitalistiske Danmark siges at have skabt velfærd for hele befolkningen, at være et samfund, hvor få har for meget og færre for lidt, et samfund, hvis forskellige klasser og sociale lag lever i samdrægtig harmoni.

Det er en skønmaling af vores lands virkelighed. Kampen mellem modsatrettede klasser og klasseinteresser er gennemsyrlig hele dets liv.

Klasser er store menneskegrupper, der kendetegnes ved deres placering i det historisk bestemte samfundsmæssige produktionssystem, ved deres forhold til produktionsmidlerne, ved deres rolle i organiseringen af arbejdet - og dermed ved de måder og det omfang, hvori de får del i samfundsrigheden. Det er menneskegrupper, hvoraf den ene kan tilegne sig den andens arbejde i kraft af deres placering i den økonomiske samfundsstruktur.

Danmark er et klassesamfund, hvor klassen af kapitalister, den herskende klasse, tilegner sig arbejderens arbejde. Det er et udbyttersamfund, uanset hvordan det sminkes.

Det kapitalistiske Danmark

Der er én klasse, som har sikret sin velfærd til overmål: den herskende klasse. Borgerskabet. Kapitalistklassen. Dens absolutte top, det tynde lag af monopolkapitalister, nogle få hundrede familier, lever en guldrandet udbyttertilværelse, omgivet af tjenende ånder. Enkelte af dem rager op i de multinationale selskabers internationale superliga, den internationale monopolkapitals klassebroderskab. Det er samfundets og statens egentlige magthavere, ejerne af hovedparten af de samfundsskabte værdier.

Toppen af borgerskabet består desuden af de store kapitalistiske virksomhedsejere og aktionærer, der sjældent

har noget med virksomhederne at gøre, og af ansatte virksomhedsledere i de store foretagender. Den består af toppen af den offentlige administration, og af hær og politi. Af godsejerne og af det øverste lag af de intellektuelle inden for den private og offentlige sektor. Af laget af levebrødspolitikere i stat og kommuner, af fagtoppen, der forvalter enorme fondsformuer, m.fl.

Det kapitalistiske Danmark udgøres også af det øvrige borgerskab, store landbrugere, selvstændige akademikere, funktionærerne i statens magtapparat, af dele af småborgerskabet samt toppen af de småborgerlige mellemlag af privat og offentligt ansatte. Desuden også af *arbejderaristokratiet*, det privilegerede og bestukne øverste lag af arbejderklassen, herunder arbejdsledere og fagbureaukrater.

Den herskende klasse, dens ledende forvaltere og opkøbte støtter udgør blot en meget beskedent procentdel af den samlede befolkning.

Arbejderklassen

Samfundets langt største klasse er den stadig voksende arbejderklasse, som producerer eller realiserer merværdi for kapitalen eller sikrer arbejdskraftens reproduktion, og som udgør omkring 60 procent af den erhvervsaktive befolkning. Arbejderen af i dag slider i fabrikker og virksomheder, på kontor, i handel, transport eller 'servicefag' eller springer rundt for offentlige eller private arbejdsgivere for at sørge for, at der stadig står ny arbejdskraft til rådighed, eller for nødtørftigt at tage sig af den del af befolkningen, der ikke kan bruges i den nutidige eller fremtidige produktion - den voksende gruppe af pensionister, førtidspensionister og kronisk syge. Arbejderen knokler til stadighed - hvis ikke han eller hun tvinges til uvirksomhed som

arbejdsløs dagpenge- eller bistandsmodtager.

Det er længe siden, en faglært arbejder var i stand til at forsørge sin familie alene. Reallønnens fald gør det nødvendigt, at både kvinder og mænd arbejder. Også de fleste unge arbejder, mens de endnu går i skole eller uddanner sig, som korttidsansatte i nogle af de dårligste job. Det er et udtryk for, at den samlede udbytning vokser.

Arbejderklassen er i dag mere sammensat, består af flere lag end før, fordi den kapitalistiske produktion stadig udvider sig. Den har set en betydelig tilgang af kvinder og af udenlandske arbejdere. En lang række faglærte fag er forsvundet, antallet af ufaglærte eller tillærte job, der kræver en kort optræningsperiode, er vokset, ikke mindst inden for den ekspanderende serviceindustri. Arbejderklassens kerne er industriarbejderne, arbejderne i storproduktionens centre - dens bredeste, største og mest kampvillige lag udgøres af de ufaglærte eller tillærte inden for alle brancher i den private og offentlige sektor.

Arbejderklassen er det kapitalistiske samfunds eneste konsekvent revolutionære klasse. Dens historiske rolle er at gravlægge kapitalismen og være hovedkraften i opbygningen af socialismen.

De intellektuelle

De intellektuelle udgør i ethvert klasse-samfund et særligt socialt lag, der tjener dette samfund og dets herskende klasse. De uddannes til at udvikle den kapitalistiske produktion, til at bevare og udvikle det kapitalistiske samfund og til at sikre den ideologiske undertrykkelse af arbejderklassen og de brede masser. Det er akademikere, videnskabsmænd og specialister, præster, journalister og mediefolk, kunstnere, 'konsulenter' af enhver art, entertainere, undervisere af mange slags, studerende ved de højere uddannelser m.m. De sælger ikke deres arbejdskraft, men deres viden og kunnen, deres færdigheder eller åndsprodukter. Nogle driver selvstændig virksomhed, med eller uden ansatte, andre glider ind som dele af småborgerlige mellemlag, i

både den private og offentlige sektor. En lille del af de intellektuelle bliver en del af borgerskabet.

Småborgerskabet og de småborgerlige mellemlag

Mellem samfundets to hovedklasser står småborgerskabet i by og på land samt de småborgerlige mellemlag. De udgør samlet en meget stor befolkningsgruppe på omkring en tredjedel af de erhvervsaktive. De er klemte af monopolerne og den store og mellemstore kapitalist eller presses hårdt af den offentlige arbejdsgiver, der repræsenterer kapitalistklassens interesser som helhed.

Småborgerskabet i by og på land er selvstændige håndværkere, små landbrugere og fiskere, småhandlende, servicefirmaer af den forskelligste slags. Småborgeren ejer selv sine produktionsmidler og kæmper hårdt for at overleve i den kapitalistiske konkurrence. Nogle småborgerlige virksomheder er enkeltpersonsfirmas eller familieforetagender uden ansatte. Andre har nogle få, en håndfuld ansatte eller lidt flere, hvis arbejdskraft de udbytter.

Småborgeren deltager i modsætning til kapitalisten selv i produktionen eller arbejdet. Det småborgerlige arbejde og de småborgerlige virksomheder udnyttes af de banker, de ofte er i lommen på, af deres leverandører, af de virksomheder, de selv er underleverandører til og afhængige af. De trues hele tiden på brødet af de større virksomheder. Nogle få har succes, vokser, bliver til kapitalister. Langt de fleste går det ikke så godt. Der sker en stadig udskiftning af de småborgerlige virksomheder og deres ejere, nogle krakker og nedlægges helt eller opkøbes af større. Den forhenværende småborger sidder tilbage med stor gæld, er tvunget til at flytte til noget dårligere, kastes ud i arbejdsløshed.

Men der dukker altid en ny 'iværksætter' op, der vil prøve sin lykke.

Dette traditionelle småborgerskab har en tendens til at formindskes og blive opslugt i arbejderklassen.

De småborgerlige mellemlag er en

meget stor blandet gruppe af lønmodtagere i den private og offentlige sektor. De ejer ikke selv produktionsmidler, skaber eller realiserer ikke merværdi, men har ledende opgaver i den kapitalistiske produktion og omsætning eller funktioner, der tjener til sikre det kapitalistiske samfunds beståen og overlevelse - befolkningskontrol og undertrykkelse, ideologiske funktioner. Det er forvaltere, bestyrere, arbejds- og produktionsledere, mange slags specialister og funktionærer, undervisere ved de højere uddannelser, skolelærere, pædagoger, sygeplejersker, socialrådgivere, politibetjente, ansatte i den offentlige administration og mange andre.

Småborgerne har en dobbeltkarakter, en reaktionær side og en side, der forbinder dem med arbejderklassen og det kommende socialistiske samfund.

En stor del af dem lever selv delvist ved udbytning eller ved at få andel i udbytningen af arbejderklassen. På den anden side arbejder de selv. De drømmer om selv at blive kapitalister eller om at gøre karriere, avancere i firmaet eller det offentlige. De er truet med at stå uden noget, som arbejdsløse, ved enten at krakke eller blive afskediget fra deres stilling. De må til stadighed arbejde hårdere, der stilles ustandseligt større krav til dem.

Den øverste del af småborgerskabet og de småborgerlige mellemlag glider ind i borgerskabet, den underste del er tæt på arbejderklassens faglærte.

De dele af småborgerskabet og de småborgerlige mellemlag, der ikke delvist lever af udbytning, deltager i udbytningen eller bestikkes med særlige privilegier, og som står i voksende modsætning til monopolkapitalen og dens stat, udgør arbejdernes mere eller mindre faste allierede i den daglige kamp og i kampen for det ny samfund. Blandt de offentligt ansatte er det en meget stor del. Deres stilling vil forbedres ved en socialistisk revolution. Også den progressive del af de intellektuelle og de studerende er dens allierede.

De, der i betydeligt omfang lever af udbytning, hvis levevis nærmer sig borgerskabet, og som varetager ledende funktioner i den kapitalistiske pro-

duktion eller samfundsmæssige organisering og dens undertrykkelses- og magtfunktioner, samt de reaktionære intellektuelle, er derimod kapitalens stabile allierede. De har noget at tabe ved en revolution.

Imellem disse to småborgerlige ydergrupper findes en ganske betydelig gruppe, som vil være tilbøjelig til at støtte det bestående samfund. Den må neutraliseres politisk i den revolutionære proces, så den ikke bliver en aktiv kraft for kontrarevolutionen.

Småborgerskabet og de småborgerlige mellemlag som helhed 'vakler' mellem borgerskab og arbejderklasse. Det udgør den sociale basis for de sorteste politiske og ideologiske strømninger.

De småborgerlige intellektuelle og arbejderaristokratiet udgør samtidig den sociale basis for opportunismen i arbejderbevægelsen, reformismen og revisionismen.

I bunden af samfundet findes også et lille lag, der er udskilt af arbejderklassen, det såkaldte *pjaltproletariat*, der lever af plat, prostitution og forbrydelse og helt igennem er reaktionært.

Revolutionens sociale basis

Den socialistiske revolutions sociale basis udvides til stadighed. Derfor øges også kapitalens splittelsesbestræbelser, dens forsøg på at puste til og uddybe alle modsætninger i arbejderklassen og i befolkningen. Dertil bruges dens politiske partier, dens gigantiske medieapparat, de reaktionære faglige ledere og arbejderaristokratiet, og undertiden tilmed elementer fra *pjaltproletariatet*.

Også i Danmark udvider den sociale basis for revolutionen sig; derfor bruger den herskende klasse og dens stikirenddrenge af begge køn og over en meget bred bank både stadig mere raffinerede og stadig grovere midler til at kontrollere befolkningen og splitte den ad, for at forhindre, der skabes enhed i kampen mod kapitalen. Den sociale polarisering vokser, de store classeskel bliver synligere, desperationen, hadet og raseriet vokser, sammen med ligegyldighed og apati og væren sig selv nok. Den sociale uro ulmer, tiden, hvor

Danmark var en 'klassesamarbejdets oase i den frådende internationale klassekamps ørken', er for altid forbi.

Kvinderne, der på papiret har opnået ligestilling og ligeløn, har det ikke i virkelighedens verden; de står stadig i anden række på arbejdsmarkedet og i samfundet, de er forsat hovedansvarlige for børn og hjem. Arbejderkvinden er fortsat dobbelt undertrykt. Den enlige mors situation meget vanskelig.

Kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse, som støttes af arbejderklassen som helhed, er langt fra forbi.

Kapitalens stadige behov for billig arbejdskraft har ført til masseimport i form af fremmedarbejdere eller flytninge. Desuden importeres også de højest uddannede fra de fattige lande, deres læger, ingeniører, computerteknikere m.v. På denne måde drænes disse lande for viden og specialister.

Samtidig med at disse arbejdere og intellektuelle rykkes op fra deres hjemlande, udsættes de for diskrimination fra arbejdskøberne, staten og det offentlige side, for racistisk hetz fra højrekræfternes og den politiske reaktions side, for fascistisk og racistisk terror - mens de danske og udenlandske arbejdere forener sig til kamp mod den fælles fjende: kapital og reaktion.

Racisme og fremmedhad har til formål at puste til modsætningerne i arbejderklassen og den brede befolkning, svække arbejderklassens kampkraft og splitte befolkningen.

Reaktionen kræver assimilation, de udenlandske arbejderes tvungne for-

danskning, eller deres udskilning og udsmidning. Den officielle politik har ført til ghettodannelser, til særlige indvandrer kvarterer i storbyerne.

Arbejderne og den danske befolkning som helhed kræver forbud mod nazisme og afviser fremmedhad, diskrimination og ghettoisering. Arbejderklassen står for integration af de ny samfundsborgere på et ikke-religiøst grundlag og uden tvang, med respekt for deres nationale og kulturelle baggrund.

Det kapitalistiske Danmark har tabt ethvert selvstændigt udviklingsperspektiv. Den særlige 'danske velfærdsmodel' er afviklet. Store samfundsmæssige værdier, store dele af det nationale arvesølv, er privatiseret. Den herskende klasse er i færd med at afvikle nationalstaten og gøre Danmark til en provins i den Europæiske Union, den har solgt den nationale selvstændighed og selvbestemmelse.

På internationalt plan optræder det kapitalistiske Danmark stadig mere reaktionært, som fast støtte til imperialismens 'ny verdensorden', som ny deltager i imperialismens og NATO's aggressions- og røverkrige.

Den herskende klasse og dens skiftende regeringer, dens politiske partier, har intet at tilbyde arbejderklassen og det store flertal - andet end tilbagegang i levevilkår, mindre velfærd, mindre demokrati.

Kun socialismen kan bringe arbejderklassen og det store flertal fremad og give Danmark en fremtid.

Det socialistiske Danmark

Udviklingen af en revolutionær krise i Danmark - og dermed revolutionens udbrud og overgangen til socialisme - vil være afhængig af og tæt sammenhævet med internationale udviklinger, ikke mindst på det europæiske kontinent.

Danmark er et lille land, der er nabo til en imperialistisk stormagt, det genforenede Tyskland, som er den førende kraft i opbygningen af en ny imperialistisk supermagt, den Europæiske Union. Det er genbo til en anden stormagt, Storbritannien, der drømmer om at genvinde sin position i verdens centrum, som et mægtigt koloniimperiums behersker. Og det ligger tæt på et andet centrum for reaktion på kontinentet, det kapitalistiske Rusland.

Med tusind tråde er Danmark vævet ind i imperialismens strukturer, i EU, i NATO. Den herskende kapitalistklasse har i kraft af superprofitterne fra den imperialistiske udbytning haft overskud til at give arbejderklassen visse indrømmelser. Revolutionen i Danmark vil være påvirket af alle disse forhold, og også af arbejderklassens kamp på kontinentet, ikke mindst i landene i den Europæiske Union. Den vil med stor sandsynlig forløbe i sammenhæng med eksistensen af en revolutionær krise i en række af disse lande.

Alligevel vil revolutionen forløbe på national grund; og det samme gør opbygningen af socialismen. Revolutionens første opgave i forbindelse med arbejderklassens magterobring er at ekspropriere monopolerne, herunder de multinationale selskabers ejendom i Danmark, mens den knækker den herskende klasses modstand mod den revolutionære folkevilje. Den vil også konfiskere den øvrige kapitalistiske ejendom og de kapitalistiske formuer, som er blevet til ved udbytning af andres arbejde. Et socialistisk Danmark vil gøre sig fri af alle imperialisti-

ske alliancer. Det vil bryde alle bånd til imperialismen.

Socialismen må begynde med at overvinde de skader, som den herskende klasse og imperialismen påfører samfundet i forbindelse med overgangen til virkeligt folkestyre. Den må opbygges uden den imperialistiske globale udbytnings superprofitter, alene i kraft af arbejderklassens og folkets egne ressourcer. Den danske arbejderklasse og befolkning hører til blandt de bedst uddannede og mest arbejdsomme i verden. Og selv om Danmark er relativt råstoffattigt og altid vil have behov for en stor international handel og udvikling, råder det også over mange ressourcer og er i stand til at udvinde flere og anvende dem i overensstemmelse med principperne for genopretning af balance med naturen, som energiproduktion ved vindenergi, solenergi o.s.v.

Politisk og økonomisk vil det socialistiske Danmark genvinde sin selvstændighed, og det vil udvikle samfundet på selvstændighedens grund og omstille sin produktion, så den i første række tager sigte på at tilfredsstille den danske befolknings behov. Det vil kunne gøre sig fri af alle de spildomkostninger, der er forbundet med den kapitalistiske produktion og omsætning, alle udgifterne til reklame o.s.v. og til opretholdelsen af det enorme kapitalistiske statsapparat med dets veludviklede bureaukrati. Inddragelsen af den kapitalistiske ejendom og af de kapitalistiske profitter vil højne hele samfundets velstand enormt. Danmark vil være et velstående, veludviklet land, der er i stand til hurtigt at opbygge et blomstrende socialistisk samfund med velfærd for alle.

Socialismen vil inddrage alle de menneskelige ressourcer, kapitalismen lader gå til grunde. Der vil være arbejde til alle; det vil være en garanteret

ret. Og med alle de ressourcer, der bliver frigivet, vil det hurtigt være muligt at sænke den almindelige arbejdstid betydeligt, til 30 timer, og gradvist til endnu mindre. Fritiden øges, så arbejderne og befolkningens familier og familielivet lettes for jaget og stress, kan komme til at fungere, og der kan blive tid til den enkeltes personlige udvikling, videre uddannelse, til stadig større deltagelse i samfundets politiske, sociale og kulturelle liv, til et rigt personligt liv.

Socialismen vil sikre god, rigelig og sund mad til alle borgere i samfundet. Danmark er et landbrugsland, der i øjeblikket producerer ikke bare til befolkningens forbrug, men dertil, hvad yderligere 15 millioner fortærer. Landbrugsproduktionen vil fortsætte med at være større, end hvad danskerne forbruger. Der vil også være til eksport og til evt. at mætte millioner af sultende verden over.

Rovdriften, den intensive, ensidige produktion, der nedslider både naturen, dyrene og de mennesker, der arbejder med jorden, vil ophøre, blive omstillet i økologisk retning. Producenternes afhængighed af banker og leverandører, deres gældsslaveri, vil ophøre. Godserne og de kapitalistiske storbrug vil blive nationaliseret og blive til statsbrug. De små producenter vil opmuntres til at slutte sig sammen på frivillig basis til en rationel og miljøvenlig produktion.

Socialismen giver mulighed for at også livet på landet udvikler sig, at lokalsamfundene får en ny fremtid, at flere vil blive i stand til at leve uden for storbyerne.

Et socialistisk Danmark vil sikre gode og billige boliger til alle. Bolignøden vil blive afskaffet, ingen vil stå uden tag over hovedet. Omkostningerne til boliger vil være begrænset til deres drift, vedligeholdelse og forbedring, for profitter og spekulation bliver bandlyst, når jorden og boligmassen bliver samfundsejendom. De sociale boligselskaber er allerede samfundsejendom, selvom også de er et objekt for profit til banker og finansieringsselskaber; boligspekulanternes og bankernes grundejendom vil blive det. Danmark har også mange husejere,

mange ejerlejligheder. Langt de fleste af dem tilhører det store flertal, som kun vil vinde ved socialismen. Den tager ikke deres bolig fra dem, de vil selvfølgelig blive boende. De fleste af dem ejes i virkeligheden af kapitalen, der tvinger 'ejerne' til at pukle for sig år ud og år ind for at have råd til at være der. Samfundet vil eftergive deres gæld. I det hele taget vil socialismen selvfølgelig ikke konfiskere den personlige ejendom, alt det, folk har brug for eller sparer sammen til. Den vil sikre, at de fleste får flere personlige goder, og mere livskvalitet.

Det socialistiske Danmark vil sørge for driften af alle de samfundsnyttige institutioner, skoler og uddannelsessteder, hospitaler, plejehjem o.s.v. og sikre, at de har en høj standard, og at de vil blive stillet til rådighed for alle.

Sundhedssektoren vil blive udbygget med flere forebyggende og vejledende tilbud, der kommer den store del af befolkningen til gode. Al læge-, tandlæge- og hospitalsbehandling vil være gratis.

Forskning til gavn for samfundets udvikling vil indtage en fremtrædende plads på universiteter og højere læreanstalter.

De offentlige kulturtilbud vil blive forøgede, der vil ikke være brugerbetaling, de vil være gratis for alle at benytte. Den kollektive trafik vil blive udbygget, så den virkelig kan dække behovene i forbindelse med produktionen, arbejdet og fritiden. Privatbilismen bliver reduceret, simpelthen fordi der vil blive mindre behov for den. Vejene kan blive sikre for alle trafikanter, bycentrene være fri for at være parkeringspladser. Byer, der tilhører folket, vil kunne danne gode rammer om deres tilværelse.

Pensionisternes vilkår forbedres. I et socialistisk samfund er de ikke blot en besværlig overskudsbefolkning. Så længe de kan og vil, kan de finde nyttige funktioner at udfylde i den socialistiske opbygning. Den almindelige pensionsalder vil umiddelbart kunne nedsættes til 60 år eller mindre.

De unge vil få mulighed for at uddanne sig. Om man får en højere uddannelse, vil ikke være afhængigt af klassebaggrund, som det er det i dag,

hvor en søn eller datter af en ufaglært arbejder stadig er et særsyn på universiteter og de højeste uddannelsesinstitutioner. Folkeskolen vil være en fælles grunduddannelse for alle landets børn. Den tager ikke længere sigte på at producere god arbejdskraft til kapitalen, men på at uddanne dygtige medlemmer af det socialistiske samfund, frie, stærke, modige og solidariske personligheder. Skolen vil gennem kombination af praktisk og teoretisk arbejde sikre alle børn en alsidig uddannelse. Grunduddannelsen bør afsluttes på et niveau, der svarer til det nuværende gymnasieskoles og tekniske skoles niveau.

Alle de små børn sikres gode daginstitutioner, der ikke blot er opbevaringsanstalter. De vil samtidig få mere tid til at være sammen med deres familie, fordi familien simpelthen får mere tid til at være sammen, når far og mor ikke begge reelt må arbejde langt mere end fyre timer om ugen.

Alle disse goder og flere til er mulige at realisere, fordi den socialistiske økonomi ikke producerer for profit, men at dække menneskenes behov. Disse behov vil stadig vokse, og de vil blive dækket stadig bedre i takt med styrkelsen af den socialistiske økonomi. Den vil ikke umiddelbart kunne dække alle behov, men den vil fra sin start kunne sikre en velfærd og generel velstand for den brede befolkning, der væsentligt overgår selv den bedste tid, der er oplevet i det danske kapitalistiske velfærdssamfund, som i dag er sat på porten til fordel for en discountudgave i EU's og de europæiske monopolars regi.

Velfærden og velstanden sikres ved, at alle samfundets arbejdsdygtige medlemmer arbejder for fællesskabets interesser. Der vil stadig være lønforskelle under socialismen, men mindre end i dag, og de vil gradvist blive reduceret.

Lige løn mellem mænd og kvinder, lige løn for lige arbejde, vil være en realitet fra den første dag.

For første gang i historien vil der blive mulighed for reelt at ophæve arbejderkvindernes dobbelte undertrykkelse som klasse og som køn. Reel ligestilling og ophævelse af kvindeundertryk-

kelsen betyder økonomisk, politisk og social ligestilling af kvinderne. Det betyder, at kvinderne ikke fortsat skal hænge på dobbeltarbejde, men at det sikres, at retten til arbejde og til at have familie og børn kommer til at hænge sammen. En meget stor del af det private husarbejde kan gøres til samfundsopgaver - blandt andet ved at sikre gode og billige madsteder og ordentlig mad på arbejdspladser, skoler og daginstitutioner. Socialisme og arbejdermagt betyder, at enhver kokkepige, enhver kassedame bliver i stand til at tage del i ledelsen af samfundet. Den tunge arv fra den kvindeundertrykkende ideologi, der slider og river i kvindernes selvværd, vil blive overvundet gennem den nye samfundsmæssige stilling, kvinderne indtager.

De nuværende indvandrere og deres børn vil lettere blive integreret i det socialistiske samfund, der hverken vil isolere eller tvangsintegrere dem. Det socialistiske samfund har ikke behov for import af udenlandsk arbejdskraft. Det vil tage imod politiske flygtninge. De store indvandrer- og flygtningestrømme, som ses under imperialismen, vil ophøre, efterhånden som de imperialistiske lande bliver socialistiske og de undertrykte lande befrier sig fra det imperialistiske åg og får mulighed for at udvikle sig.

Det socialistiske Danmark vil støtte revolutionens udvikling over hele verden. Det vil arbejde for venskabelige forbindelser mellem folkene, kulturelle, sportslige og videnskabelige, og udvikle forbindelserne mellem de danske arbejdere og arbejderne i alle lande. Det vil indgå og overholde internationale aftaler og forpligtigelser, som ikke krænker dansk suverænitet, og som ikke er af imperialistisk karakter, herunder internationale miljøaftaler.

Det anerkender det færøske og grønlandske folks ret til national selvbestemmelse, indbefattet retten til løsrivelse.

Det socialistiske Danmark vil forsvare sig mod enhver imperialistisk aggression, men aldrig deltage i røverkrige mod andre nationer og folk.

Det vil være en socialistisk retsstat med en klar lovgivning uden musefæl-

deklausuler eller bestemmelser, hvor rettigheder på papiret igen ophæves i en underparagraf. Borgernes sociale rettigheder som arbejde, bolig, uddannelse, sundhed o.s.v. garanteres af den socialistiske stat. Det socialistiske samfund vil ikke bare nedfælde dem på papir, men få dem ført ud i livet.

De demokratiske rettigheder, såsom ytrings- og forsamlingsfrihed, får et reelt indhold for arbejderklassen og den øvrige arbejdende befolkning, i modsætning til, hvad der er tilfældet under kapitalismen, og de tjener samtidig til konsolideringen og udviklingen af det socialistiske demokrati.

Alle lovfæstede rettigheder under socialismen har til formål at styrke og udvikle det socialistiske samfund hen imod kommunismen. Derfor eksisterer der heller ingen 'ret' til fascistisk og racistisk propaganda og organisering, og heller ikke nogen 'ret' til at propagandere og aktivt virke for kapitalismens genoprettelse.

Arbejdernes klasseherredømme vil bekæmpe og straffe svindel med offentlige værdier og korrupsion hos folk, der har mulighed derfor i kraft af særlige tillidsposter i samfundet. Den kriminalitet, som udspringer af fattigdom og udstødning, vil hurtigt reduceres.

Arbejdermagten vil undertrykke alle forsøg på at genrejse kapitalismen, og forhindre det tidligere herskende monopolborgerskab og dets støtter,

eller nye borgerlige og revisionistiske elementer, i at udøve undergravende og samfundsskadelig virksomhed.

Det kommunistiske parti spiller en afgørende rolle under det socialistiske samfunds opbygning. Det er stadig arbejderklassens vigtigste redskab til at fastholde socialismens sejre og udvikling.

Som en central drivkraft i samfundsudviklingen, og som en forudsætning for socialismens opbygning og succes, må demokratiet og dets former udvikles. Det socialistiske samfund går frem efter en central plan for hele samfundet, som besluttet gennem grundige diskussioner af dem, der skal føre dem ud i livet, alle samfundets medlemmer.

Gennem revolutionen vil arbejderne opbygge deres demokratiske organer til at udøve deres magt. Det socialistiske samfund opbygger sine egne lokale beslutnings- og magtorganer, kommunalråd, bydelsråd, beboerråd o.s.v. En demokratisk valgt folkeforsamling, et 'folketing', hvor arbejderne og folket virkelig er repræsenteret, er den øverste politiske myndighed, der udnævner regeringen.

Det socialistiske samfund vil være en republik.

Organerne for det socialistiske demokrati må og vil nødvendigvis blive opbygget i overensstemmelse med, videreføre og udvikle det danske folks demokratiske og humanistiske traditioner.

Arbejderklassens kommunistiske parti

Arbejderklassens marxistisk-leninistiske, kommunistiske parti samler klassens mest bevidste forkæmpere i sig. Det forsvare arbejderens selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvare det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat.

Det er et parti, der adskiller sig fra alle andre politiske partier. Det er ikke et parti, der skal sikre en flok levebrødspolitikere deres udkomme, det er ikke en snakkeklub. Dets formål er ikke folkebedrag, men at gå i spidsen for arbejderklassen og dens forbundsfæller i en socialistisk revolution og i socialismens opbygning.

Det er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folketinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

Det bygger på arbejderklassens revolutionære teori, marxismen-leninismen, og anvender den skabende på den danske virkelighed til at løse klassekampens og revolutionens problemer.

Det er organiseret efter den demokratiske centralismes principper.

Det søger at beherske alle revolutionære kampmetoder for at kunne fortsætte sin virksomhed under alle forhold, legale som illegale. Det udvikler sig ved at deltage i klassekampens slag på alle dens felter. Det afviser ikke at deltage i parlamentarisk politik, men ikke for at være med i studehandler, men for at bruge repræsentation i folketinget og andre parlamentariske forummer som et talerør for en revolutionær politik og til at afsløre de samme forsamlings facader for monopolborgerskabets diktatur.

Det søger at vinde arbejderklassens

flertal for sin politik, samle brede dele af det arbejdende folk omkring den, og gøre de reformistiske og revisionistiske partier til forsvindende mindretal.

Det prøver at skabe enhed i arbejderklassen og gøre alle dens forskellige lag bevidst om deres fælles mål, styrke klassens organisering og slagkraft i den daglige og langsigtede kamp. Det baserer sig her på en samling omkring arbejderens kerne, industriarbejderne, og dens brede og mest kampvillige lag, de ufaglærte.

Det kæmper for at forene arbejderne og det store flertal i en fælles kamp mod kapitalen, for en folkelig enhedsfront mod krise, krig og reaktion.

Det arbejder for en verdensomspændende front mod imperialismen.

I disse sammenhæng kan det indgå i fælles aktionsenhed med andre politiske kræfter om konkrete mål.

I fagbevægelsen kæmper det at vinde flertallet for en klassekampslinje, for at isolere den reaktionære fagtop og det faglige bureaukrati.

Det slås for at vinde folkelige masseorganisationer, progressive bevægelser og ungdommens organisationer for fælles kamp mod kapitalen. Det søger at styrke dem som vigtige instrumenter til skabe enhed og udvikle de arbejdende menneskers organisering og kampkraft.

Det arbejder for at samle den revolutionære ungdom i og omkring ungdomsorganisationen DKU, Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund.

Det viderefører det unge og revolutionære Socialdemokratis traditioner. Det bygger solidt på den kommunistiske bevægelses lange kamperfaringer. Det er dannet i kamp mod borgerskabets, reformismens og den moderne revisionismes forsøg på at tilintetgøre den organiserede kommunisme i Danmark. Det er det revolutionære DKP's og det revolutionære DKP/ML's arvta-

ger. Det bekæmper alle falske kommunistiske partier og organisationer, som søger at aflede den revolutionære kamp.

Marxistisk-leninistiske kommunister i vores land er gået i spidsen for arbejderklassens daglige forsvarskamp, for alle klassens og folkets store kampe i hele imperialismens og revolutionens epoke.

De gik forrest i kampen mod fascismen og under den nazityske besættelse, i kampen mod dansk medlemskab af NATO og EU. De støttede de socialistiske lande, Lenins og Stalins Sovjetunion og det socialistiske Albanien, og forsvarer dem i dag mod den borgerlige propagandas bagvaskelser. De fortalte og fortæller arbejderklassen sandheden om den revisionistiske kontrarevolution. De marxistisk-leninistiske kommunister udgjorde ikke, som det revisionistiske DKP's ledelse gjorde,

et agentur for en revisionistisk og socialimperialistisk supermagt. De bekæmpede og bekæmper revisionismen frontalt. Marxist-leninisterne i de revisionistiske lande var de første, der blev spærret inde i deres fængsler under den revisionistiske kontrarevolution. De arbejdede i dyb illegalitet, som kommunisterne gjorde det og gør det i fascistiske lande.

Arbejderklassens kommunistiske parti er en del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, der viderefører den kommunistiske Internationales revolutionære kamp. Det arbejder for at styrke dens enhed på marxismen-leninismens grund, for en stadig tættere udvikling og koordinering af dens verdensomspændende kamp, og for at virkeliggøre arbejderklassens internationale kampen på basis af det store princip: **Arbejdere i alle lande, forén jer!**

De to linjer i arbejderbevægelsen

Arbejderklassens revolutionære teori til revolutionær forandring og opbygningen af det nye samfund er marxismen-leninismen. Marx og Engels grundlagde den videnskabelige socialisme; leninismen er marxismen i imperialismens og revolutionens epoke.

Historisk eksisterer der to linjer, to hovedstrømninger i arbejderbevægelsen: den reformistiske klassesamarbejdslinje, der tager sigte på at bevare det kapitalistiske system, og den revolutionære klassekampslinje, der sigter på at overvinde kapitalismen og opbygge et socialistisk samfund. Den ene repræsenteres af de reformistiske og revisionistiske partier, den anden af det marxistisk-leninistiske, kommunistiske parti.

Reformisme og moderne revisionisme er de to vigtigste udtryk for borgerlig indflydelse i arbejderbevægelsen, for opportuniste. Revisionisme er klassesamarbejdspolitik, reformistisk politik i marxistisk eller marxistisk-leninistisk forklædning.

Det internationale Socialdemokrati er reformismens hovedrepræsentant. Det går ind for visse reformer med det formål at få folk til at affinde sig med det bestående. Det forkynder klassesamarbejde for at få arbejderne til at undlade at føre kamp for deres interesser. I visse perioder foretrækker den herskende monopolkapital at have Socialdemokratiet ved regeringsmagten som et pålideligt redskab til at administrere kapitalismen. De socialdemokratiske partier af i går påstod at være tilhængere af en særlig 'demokratisk socialisme', som deres reformer skulle bane vejen for. I dag optræder de moderne eurosocialdemokratiske partier som tilhængere af det nuværende og imperialistiske system, som borgerlige reformpartier.

Toppen af Socialdemokratiet, herunder fagtoppen, er socialt vokset sam-

men med borgerskabet som fondskapitalister.

Socialdemokratiet befinder sig i en dyb og uovervindelig krise, en strategisk krise, dets indflydelse i arbejderklassen er på retur.

De små socialdemokratier, de reformistiske og revisionistiske partier Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, søger at overtage en del af det gamle Socialdemokratis, de såkaldte venstre-socialdemokraters, rolle: De prædiker strukturreformer af det kapitalistiske samfund, søger en 'mellemvej' mellem kapitalisme og socialisme, den nuværende kapitalisme plus 10-15 pct. De vender sig mod en revolutionær overgang til socialismen. Deres rolle er at dæmme op for den voksende utilfredshed i arbejderklassen og forhindre den i at slå ind på den revolutionære vej, forhindre dem i at slutte op om arbejderklassens kommunistiske parti.

Det samme gælder de revisionistiske småpartier KPiD og DKP/ML, der er dele af den moderne revisionisme på internationalt plan af i dag. Denne strømning solidariserer sig med de eksisterende revisionistiske lande, som den kalder socialistiske.

De har konstrueret hver sit særlige 'antimonopolistiske projekt', hhv. et 'antimonopolistisk demokrati' og en 'antimonopolistisk front' med en dertil hørende 'folkelig og national regering' under kapitalismen. Begge skulle angiveligt bane vej for en fredelig overgang til socialismen.

Den moderne revisionisme med alle dens forskellige varianter, den miskrediterede sovjetrevisionisme, titoisme, eurokommunisme, maoisme, kim-ilsungisme, castroisme/guevarisme, trotskisme osv. lider nederlag på nederlag, men den fornyer sig og genoplives hele tiden, fordi imperialismen og borgerskabet har brug for den i

kampen mod revolutionen og de ægte marxistisk-leninistiske, kommunistiske partier. De revisionistiske partier og organisationer er den socialistiske revolutions fjender, forklædt som revolutionære, der miskrediterer, forvrænger og undergraver den videnskabelige socialisme, vejviseren til revolutionens sejr.

De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier fører en omfattende kamp til forsvar for marxismen-leninismen i sin helhed og alle dens grundlæggende bestanddele, og afslører og bekæmper revisionismen og dens partier og organisationer, enhver form for opportuniste, 'venstre-' og højre-, al borgerlig, småborgerlig og reaktionær ideologi og politik. Højreopportunisten, revisionismen, udgør stadig hovedfaren for den kommunistiske bevægelse.

De to veje og de to linjer i arbejderbevægelsen har udkæmpet en evig kamp mod hinanden siden arbejderbevægelsens fødsel. Den vil fortsætte i hele den nuværende epoke, fordi den har objektive sociale og materielle rødder, både i det nuværende kapitalistiske og i det kommende socialistiske samfund, hvor dens former og udtryk ændrer sig.

For det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti består til stadighed en fare for at glide over på revisionistiske positioner, at forvandles til et revisionistisk parti. Det er sket to gange, med årtiers mellemrum, i den danske kommunistiske bevægelses historie, med hhv. DKP og DKP/ML. Begge gange var det et resultat af, at borgerskabets pres fik dem til at opgive marxismen-leninismen, af en drøm om at blive 'kommunistiske massepartier', om at finde en let vej til socialismen, uden kamp og ofre, uden revolution, og om at skabe en alliance med Socialdemokratiet og dets såkaldte 'venstrefløj'. Begge gange spillede arbejderaristokratiske elementer, småborgerlige intel-

lektuelle og degenererede funktionærer i partiapparatet en nøglerolle i at kuppe partiet og dets almindelige medlemmer. Og begge gange bekæmpede partiets marxistisk-leninistiske kommunister den revisionistiske udvikling og blev tvunget til at forlade det eller forlod det, da kampen om dets revolutionære karakter var tabt. - Hvorefter de ufortrødent tog fat på genopbygningen af et stærkt marxistisk-leninistisk parti, uden hvilket drømmen om socialisme forbliver en drøm.

Klassekampen i det kommunistiske parti, som en afspejling af klassekampen i samfundet, af de to linjer i arbejderbevægelsen, fortsætter *nonstop*.

Derfor styrkes partiets enhed på marxismen-leninismens grund, som er dets vigtigste og kostbare ejendom, ved at det renser sig for opportunistiske, fraktionalistiske og degenererede elementer. Det må bestandig forbedre sin sociale sammensætning og sikre, at arbejdere udgør det overvældende flertal af medlemmer, at dets ledende poster bemandes af industriarbejdere og ufaglærte og ikke af småborgerlige elementer eller parlamentarikere og parti- og fagforeningsfunktionærer. Det bliver stærkere ved hele tiden at højne sit marxistisk-leninistiske niveau, ved altid at gå forrest på klassekampens barrikader, i revolutionære aktioner, ved at holde sig parat til at yde ofre, store og små.

Det kommunistiske partis degeneration er ikke uundgåelig, selvom mange kræfter sværger sig sammen om at bekæmpe det, og efterretningstjenesterne også har en aktiv hånd med.

Det kommunistiske parti kan ikke tilintetgøres eller besejres, fordi det er det vigtigste redskab for arbejderklassens kamp, fordi klassens bedste kræfter bærer det, fordi det ledes af en uovervindelig teori.

Den er garantien for revolutionens sejr, for at det socialistiske Danmark bliver en realitet.

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

*- giver de baggrunde
og sammenhænge
de borgerlige medier
holder skjult*

Udkommer hver 14. dag

KOMMUNISTISK POLITIK

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
Tlf.: 35 43 49 50
Fax.: 35 43 49 59

E-mail: oktober@post8.tele.dk

**Tag kontakt med
Arbejderpartiet Kommunisterne**

 35 43 49 52

**København:
Willemoesgade 58E, 2100 Kbh. Ø.**

**Fyn:
Skibhusvej 100, 5000 Odense C. Tlf. 66 14 89 83**

APK **ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE**

APK **ARBEJDERPARTIET**
KOMMUNISTERNE

ISBN 87-90609-05-8